Akbaba

Yaza Veda!

TÜRK TİCARET BANKASI

HER 150 LİRALIK

Açtırana

PARA

3500 ALTIN

TRAKTÖR

EV

OTOMOBİL

KAZANDIRIR

HER 150 LİRAYA BİR KURA NUMARASI

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at * Konfor * Leziz yemek bakımından

En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler.

Plus qu'un savon de toilette notre nouveau

Kremli

Prix de vente à Istanbul

1 LIVRE

PURO

est un véritable produit de beauté essentiel pour la propreté et l'éclat de votre teint.

EMPLOYEZ TOUJOURS

PURO

LE BON SAVON DE TOILETTE. IL EST 100 % PUR.

Define bulurda, haber vermezsin ha!. yürü karakola

Define bulmadım, AKBANKT'tan geliyorum

462

Akbaba

Sayı : 79 — Cilt : 3 — 17 EYLÜL 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Hesaplarımız

Hani bazı geceler, insan yarı uyanık gözlerle yatağından kalkınca tersi döner de kapı diye pencereye, tuvalet diye mutfağa gider. İşte, ben öyle oldum artık: Son günlerin parti kavgaları, meydan nutukları ve hele altın ve açık hesapları karşısında!

Biliyoruz: Yağa hile karışıyor, bala hile karışıyor, ete, süte, insana hile karışıyor. Ama, sanırdım ki rakama hile karışmaz. Eh, partilerimizin himmetile, çok şükür, ona da karışıverdi!

Ulus gazetesini, içim kan ağlıyarak okuyorum; Saracoğlunun tutumlu eliyle birikmeğe başlamış altıncıklarımız, demokrasi güneşiyle üç buçuk yıl içinde eriyip gitmiş.. Yazılanlara göre, Merkez Bankası kasalarında, ancak hayal miktarı bir sarışın parıltı var!

Borsa haberlerini okuyorum: Reşat, elli lira... Cmhuriyet kırk beş buçuk... Görüyorsunuz ya, kırk bir buçuktan da dört fazla!

Halimiz ne olacak diye, el şakakta, kara kara düşünürken, bir de Adnan Menderes'in Balıkesir nutku gelmez mi?..

Hani hakikat olmamasından korkulacak kadar güzel rüyalar vardır, işte öyle bir nutuk!..

Ben, doğdum doğalı, kendi kesemdeki paranın hesabını bile adamakıllı bilmediğim için, devletin hesaplarına pek aklım ermez... Ama, rakamlar meydanda: Tam aksine, mübarek 14 Mayıs'tan sonra, bizim altın stokumuz - eksilmek şöyle dursun - artmış bile!

Ama, bu sevincim 24 saat sürdü ancak. Muhalefetin sözcüsü Ulus, meşhur «hayır söylemez» üslûbiyle yine feryadı bastı: Rakamlara rakamlarla cevap veriyoruz!..

Okudum... Aman Allahım, onun yazdıkları da doğru!.. Merkez Bankasının ayı ayına, günü gününe hesaplarını almış!

Derken efendim, ilk sevincim gibi, ikinci üzüntüm de ancak 24 saat sürmez mi?..

Maliyenin resmî tebliği durumu, yine rakamlara dayanarak izah ve ispat ediyor...

Bu karşılıklı kavgalar karşısında, hatırıma rahmetli Cevdet Kerim'in Meclis kürsüsünden savurduğu zorlu nutuk geldi :

Biz sahiden hesaba sığmıyan insanlarız yahu!..

AKBABA

Bakkal züğürtleyince:

— Şu eski defteri yine biraz yoklasak!..

Merhum!..

İki partili konuşuyor :

— Bizim Cavit C. H. P. den istifa etmiş...

— Hangi Cavit?..

— Cavit Oral... Hani şu eski Adana mebusu, eski Tarım Bakanı, eski......

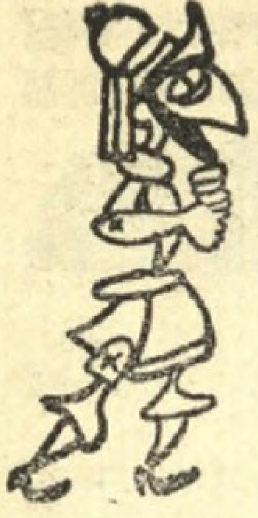
— Peki, ne olmuş istifa etmişse?..

— Yoook, öyle değil... O, Kurultayda: «Ben ölünceye kadar Halk Partili kalacağım!» demişti...

Arkadaşı omuz silkti :

— Eh, ne yapalım... Allah rahmet eylesin öyleyse!..

483

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

YİRMİ YEDİNCİ FASIL

(Karagözle Hacivat, Ratip Tahirle birlikte Karpiç lokantasının kapısına gelirler.)

Ratip Tahir — Girin bakalım!

Karagöz — Burası mı?

Ratip Tahir — Burası!.

Karagöz — **(Şaşkın şaşkın etrafına bakanarak)** Karpiç baba hazretlerinin tekkesi burası demek! Ama pek tekkeye benzemiyor! Kapısındaki bu resimler nedir? Tekke kapısına resim konur mu? Sakın yanlış bir yere girmiyelim?

Ratip Tahir — Yok, yok, burası! Karpiç baba, kalender adamdır. Öyle şeyleri hoş görür, taassup **göstermez.**

Karagöz — Mezhebi geniş bir zat demek !

Ratip Tahir — Hem de çok geniş!

Karagöz — Tarikati hakkında biraz malûmat versen de yabancı kalmasak!

Ratip Tahir — İntisap etmeden olmaz. Yabancılara sır vermek olur mu?

Karagöz — Vakıa orası da öyle! Vahdet sırrını bîgâneye fâş etmemeli, derler. Ama, ben burada bir şeye şaşıyorum.

Ratip Tahir — Neye şaşıyorsun?

Karagöz — Bütün tekkeler kapalıyken burası neye açık?

Ratip Tahir — Burası erenlerden destur almıştır, kapatılmaz!

Karagöz — Resmen mi açık?

Ratip Tahir — Resmen açıktır. Hem de valinin, belediyenin müsaadesile!

Karagöz — Desene ki Karpiç baba, çok büyük adam!

Ratip Tahir — Oo, ona şüphe yok! Olgun adamların feyz alıp gıdalandığı yer burasıdır!

Karagöz — **(Önünü ilikliyerek)** Hacivat, önünü ilikle! Karpiç babanın huzuruna edebimizle varalım!

Ratip Tahir — Hayır, lüzumu yok, serbest olun! Hazret, bu türlü merasimi sevmez. Kalender adamdır dedim ya!

(İçeriden Ankaranın tanınmış şık ve güzel kadınlarından biri çıkar. Ratip Tahirle selâmlaşarak geçer.)

Karagöz — **(Gözleri ışıldayarak)** Müritlerden mi?

Ratip Tahir — Evet, müritlerden!

Karagöz — Kadınlardan da müritleri var ha?

Ratip Tahir — Asıl müritleri onlar!

Hacivat — **(Yılışarak)** Hepsi bu kıratta mı?

Ratip Tahir — Ne gibi?

Hacivat — Bu hatunun yüzünde hidayet nuru parlıyor. Belli ki kemal mertebesine ulaşmış kâmile, âkile, ârife bir hatun!

Karagöz — Ulan Hacivat, geviş getirir gibi lâfı ağzında çiğneyip durma! Arife tarif ne hacet! Güzel kadın, de, vesselâm!

Hacivat — Aman, Karagözüm, ben tarikat babında konuşuyorum!

Karagöz — Seni kapısı başına yıkalası müfsit herif seni! Ben, senin hangi baptan konuştuğunu bilmez miyim? Ne sulu, ne yılışık olduğunu yeni mi öğreneceğim? Bana bak! Erenlerde kaide: Eline, diline, beline pek olmaktır, anladın mı? Sululuk edersen tepene inerim!

Hacivat — Karagözüm, yoksa kıskandın mı?

Karagöz — Şunun ettiği hezyana bak! Nem oluyor ki, kıskanayım!

Ratip Tahir — Kavga etmeyin! Geçen hanım öyle ham ruhlardan değildir. İkinizi de idare eder. Burada fazla ileri gitmemek şartiyle aşıkdaşlığa cevaz vardır.

Karagöz — Ne güzel tarikat yahu! Ben, şimdiden intisap ettim gitti!

Hacivat — Benim senden çok evvel gönlüm aktı!

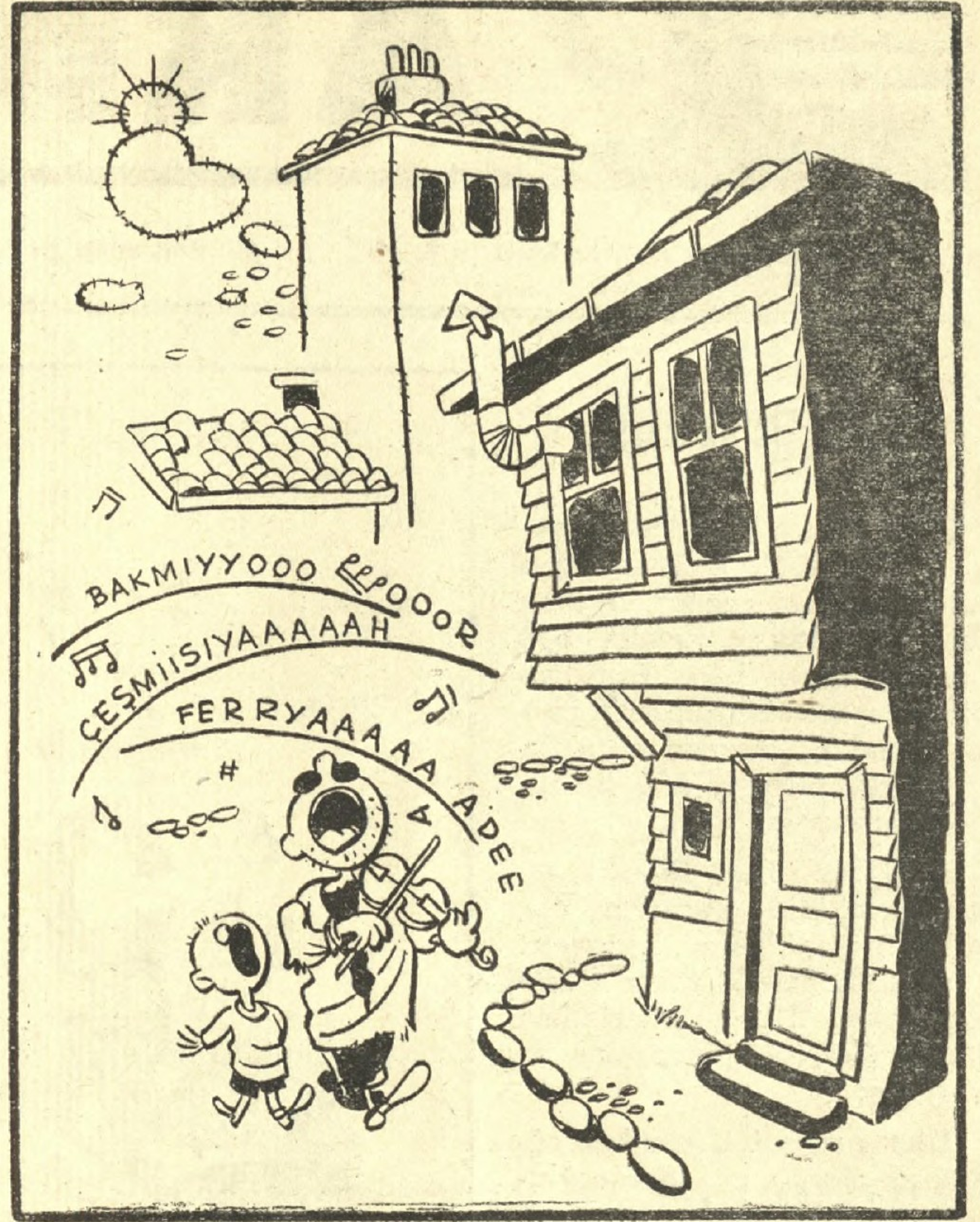
Karagöz — Parçalı lâf etme ulan, kime gönlün aktı, açık söyle!

Hacivat — Burasına, tarikat sahibine, müritlerine, hepsine !

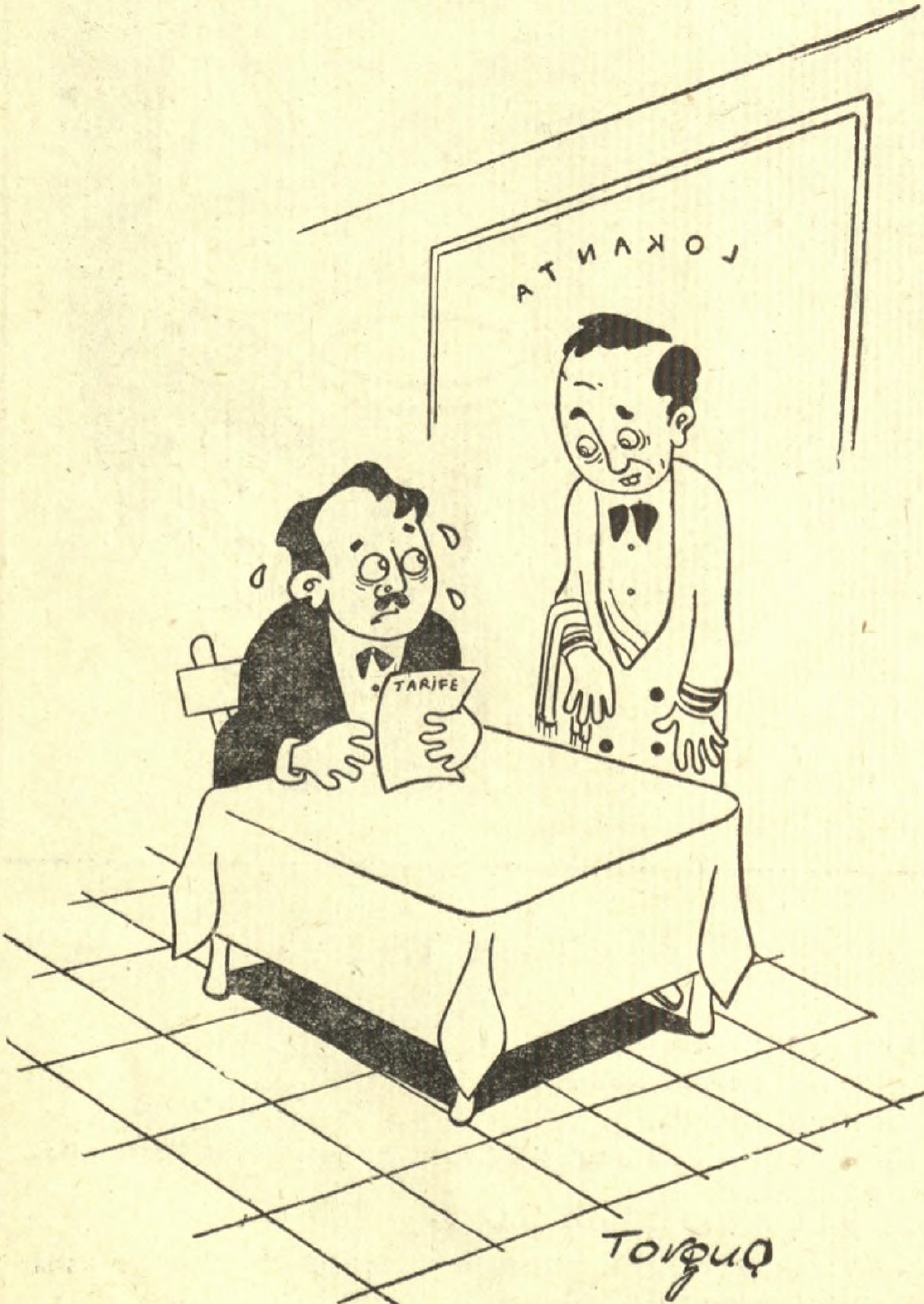
Karagöz — Ressam efendi, gel şu sırnaşık herifi kapı dışarı edelim, içeri sokmıyalım!

Ratip Tahir — Telâş etme, burada hepimize yer var! **(İçeri girirler.)**

Karagöz — **(Etrafı seyrederek)** Aman Allah, bu ne güzel yer yahu! Cennet-i âlâ gibi hûrilerle, gılmanlarla dolu! Tûbâ ağaçları altına kurulmuş şu sofralara bak! Şu çeşit çeşit meyvelere, yemeklere, içkilere bak! Şu dilberlere bak! Şu sermest âşıklara bak! Cennette miyiz, dünyada mı, Ankarada mıyız, yoksa Lâle Devrinde mi, Erem bahçelerinde mi anlıyamadım! Vay, vay, vay! Şu dünyada neler varmış da haberim yok! Bunca yıl boşuna kafa gezdirip durmuşum! Benim artık ne mebuslukta, ne vekillikte gözüm kalmadı. Karpiç baba hazretleri beni tarikatine kabul et-

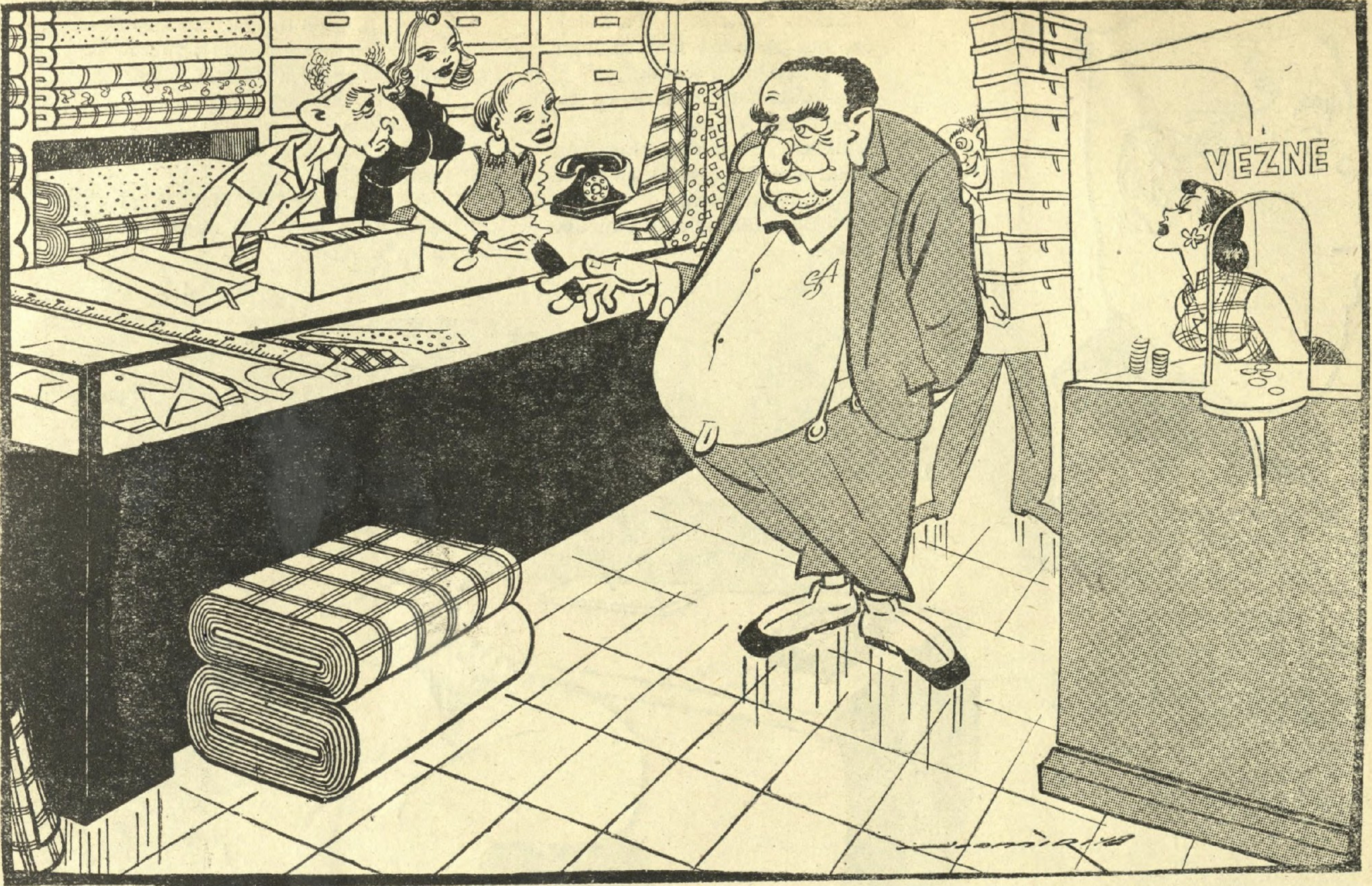

PİYASA MÜZİĞİ!..

— Ne yiyeceksiniz bayım?..
— Servetimi!..

464

— Moiz, Ester, Perla, Raşel!.. Hükûmet seçim dolayısilân ucuzluk propagandasina başliyor... Bizim da Demokrat iktidara yardim etmemiz lâzim... Bu yunden itibaren, mallarimize yüzde yirmi zammedip yüzde on tenzil ediniz!..

sin, burada bir yer versin. Bir tarafa postu serer, ölünciye kadar kapısından ayrılmam!

Ratip Tahir — İşte, kendisi de geliyor!

Karagöz — Şu zat mı? Yüzü pek nuranî! Kemal sahibi biri olduğu besbelli. Yalnız kıyafeti biraz acayip!

Ratip Tahir — Ne gibi?

Karagöz — Sırtında cübbe yerine bir kısa entari var. Başı açık. Beline de, hâşâ sümme hâşâ, zinnar gibi bir şey bağlamış, o nedir?

Ratip Tahir — Vahdet kuşağı!

Karagöz — Tecrit ehli olduğu ayaklarından anlaşılıyor: Çıplak ayağına terlik giymiş. Dosdoğru bize geliyor. İşte, eli öpülecek zat, Hacivat, ne duruyorsun? Kalk elini öpüp duasını almaya çalışalım. (**Her ikisi ayağa kalkar.**)

Ratip Tahir — Etmeyin, burada el öpmek âdet değildir!

Karagöz — Biz önce bildiğimiz gibi saygı gösterelim de tarikate girince icabını yaparız. (**Karagözle Hacivat, Karpiçin eline sarılıp öperler. Karpiç elini çekip kurtarmaya çalışır. Etraftakiler, bu hareketi her ikisinin sarhoşluğuna verip gülerler.**)

Karpiç — Yapmayın, böyle şeyler yapmayın !

Karagöz — Biz senin uğruna istersen canımızı bile veririz!

(**Bu sırada müzik vals havası çalar. Çiftler kalkıp dansa başlar.**)

Karagöz — Zikir başladı, Hacivat, haydi gel, biz de katılalım!

Hacivat — Acele etme, Karagöz, daha edebini, erkânını öğrenemedik!

Karagöz — (**Dansedenlere bakarak**) Burası galiba Mevlevi tekesi Hacivat? Zikredenler sema' ediyorlar ama hiç, böyle kadınlı, erkeklisini görmedim?

Hacivat — Mevlevilerde içki yoktur. Bu tarikat Bektaşilikle mi karışık dersin?

Karagöz — Ne olursa olsun, hoşuma gitti. Ben, canla başla baba hazretlerine bağlandım, yolundan ayrılmam!

Hacivat — Benden de al o kadar!

Karagöz — Ulan, hiç bir işte beşimi bırakmazsın! Hadi bari bu tariktatte de birleşelim! İnşallah hidayete ulaşırız. Dünya ve ahıretimiz mamur olur!

Hacivat — Baba hazretlerinin eteğine yapışalım. Ne olursa ondan olacak!

Karagöz — Eteği de yok ama, neyse... Elbet tutunacak bir tarafını buluruz.

Hacivat — Hadi gel. Ellerine sarılıp bizi tarikatine alması için niyaz edelim! (**Karagözle Hacivat Karpiç babanın ellerine sarılıp öpmek isterler.**)

Karpiç — Yapmayın, bana böyle şeyler yapmayın! Siz kimsiniz?

Karagöz — Biz sana canü dilden âşıkız!

Karpiç — (**Kahkahayla gülerek**) Bana mı? Ben, yetmişinde ihtiyar herife? Âşık olacak başka adam bulamadınız mı?

Karagöz — Hayır, biz sana hayranız, sana âşıkız, sana bağlıyız. Kapından ayrılmayız!

Karpiç — Allah Allah, hiç böyle şey görmedim! Benim neme âşıksiniz?

Karagöz — Kemaline, irfanına, irşadına!

Hacivat — Fazlına, hikmetine, tarikatine!

Karpiç — Bunlar sarhoş mu? Çok mu içtiler?

Karagöz — Evet sarhoşuz, çok içtik!

Karpiç — Nerede içtiniz?

Karagöz — Burada!

Karpiç — Ne içtiniz?

Karagöz — Vahdet şarabını!

Karpiç — Burada Kavaklıdereden başka şarap yok. Yanlış!

Karagöz — Biz Kavaklı dede falan tanımayız. Karpiç babadan başkasını istemiyoruz!

Karpiç — Hiç bir şey anlamıyorum!

Karagöz — Hacivat, tecahül-ü ârifâneyle bizi başından savıp tarikatine almak istemiyor. Ümidini kesme, ısrar edelim!

Hacivat — Biz senin sunduğun vahdet şarabından başka şey istemiyorum.

Karpiç — Bende yok o şaraptan!

Karagöz — Sende mi yok? Vahdet sırrına senin kadar eren kim var?

Karpiç — (**Ürkerek**) Sır mı? Bende sır yok!

Hacivat — Sen esrar hazinesisin!

Karpiç — (**Büsbütün ürkerek**) Hazine mi? Ne hazinesi? (**Ratip Tahire**) bu adamlar gangster mi?

Ratip Tahir — (**Gülerek**) Korkma, zararlı adamlar değildir!

Karagöz — Hiç bir şey istemeyiz. Seni, yalnız seni isteriz!

Hacivat — Senin tekkene mürit olmıya geldik!

Karpiç — Ne tekkesi!

Karagöz — İşte bu tekkene!

Karpiç — Burası tekke değil!

Karagöz — (**Şaşırarak**) Nedir öyleyse?

Karpiç — Çalğılı lokanta!

Karagöz — (**Şaşkın şaşkın etrafına bakarak**) Sahi be! Ne lokantası?

Karpiç — Karpiç lokantası!

Karagöz — Peki, sen kimsin?

Karpiç — Lokanta sahibi Karpiç baba?

Karagöz — Şeyh değil misin?

Karpiç — Yok, ne münasebet! Siz kimsiniz?

Karagöz — (**Utanarak**) Dünyanın en aptal iki adamı?

Karpiç — Peki ama, kim?

Karagöz — (**Hacivatla önlerine bakarak**) Karagözle Hacivat!

— Yirmi yedinci faslın sonu —

AKBABACI

ANKARADAN NOTLAR:
Meclis Reis Vekili :
Muzaffer Kurbanoğlu!..

HAKLI BİR DİKKAT

Belkis Söylemez, Parkotel'de, her zamanki masasındaydı. D. N. kendisine sordu:

— Üstad, erkeklerde en çok neye dikkat edersiniz?

Belkis Söylemez, kendisine üstad diye hitabetmekten hoşlanan D. N. ye baktı:

— Bana dikkat edip etmediklerine...

ÖTESİ KOLAY

Babası, yumurcağa:

— Sana yıldönümün için bir saat alacağım! diye müjdeledi. Lâkin bir kovboy filminden yeni dönmüş olan yumurcak, babasının beklediği heyecanı göstermedi:

— Sen bana bir tabanca al baba, dedi, saati ben nasıl olsa alırım o zaman!...

ÖYLE GELİR

İzzet Melih Devrim:

— Bir istatistik yapmışlar, diyordu, evliler bekârlardan daha çok yaşıyorlarmış...

Vedat Nedim Tör gülümsedi:

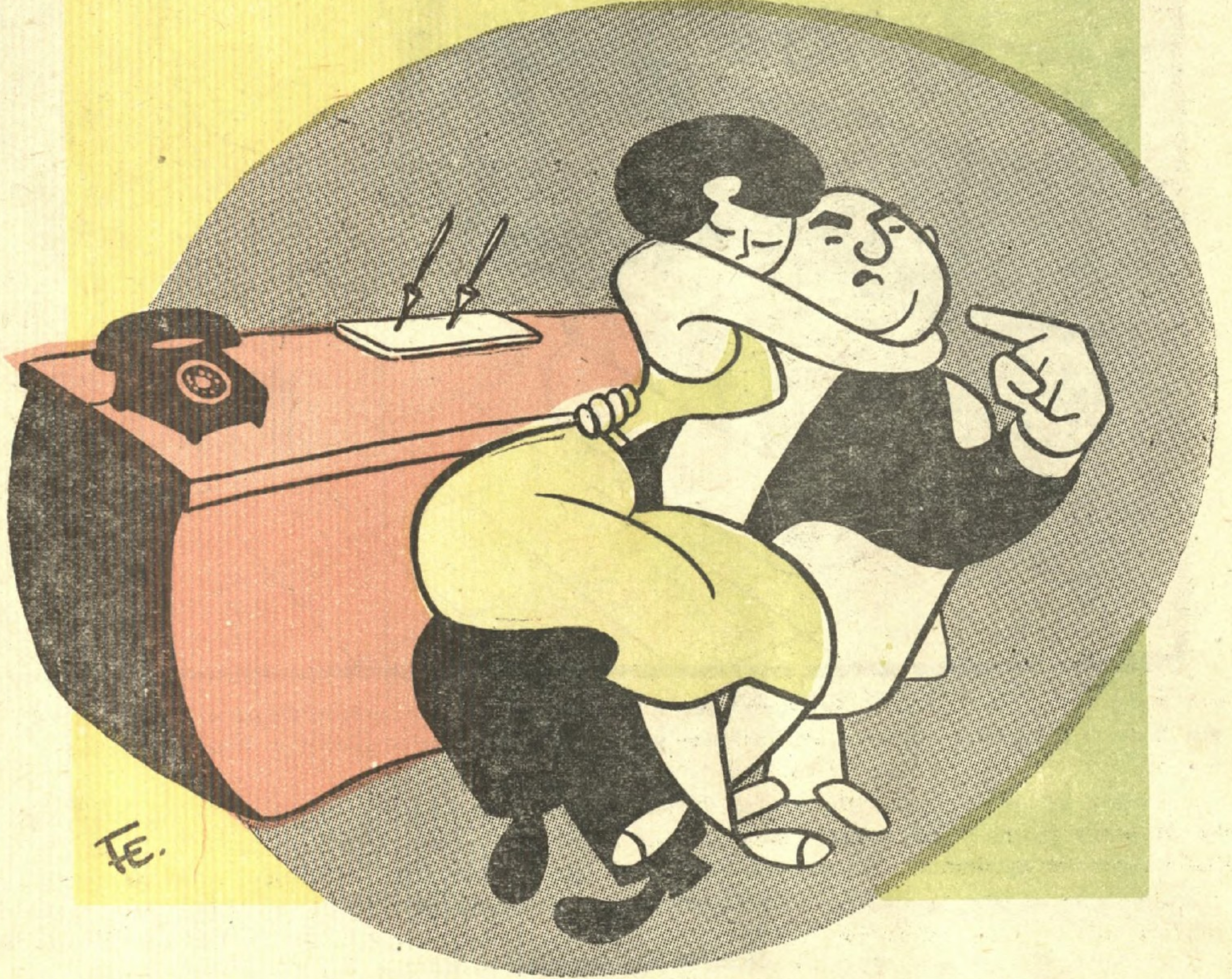
— İnanmayın, dedi, onlara hayat daha uzun gelir...

ROMAN GİBİ

— İkinci kocanızı nasıl tanıdınız?

— Aman hiç sormayınız! Tıpkı romanlardaki gibi oldu... İlk kocamı hususî otomobili ile çiğnedi!...

— «Kâtip benim, ben kâtibin, el ne karışır!..»

Yükte hafif, Pahada Ağır!

KENDİ KENDİNİ YALANLIYAN İLÂN

«Rahat Köşem» isminde bir otelin gazetelerdeki bir ilânı:

«Kafanızı dinlendirecek bir tenha köşe arıyorsanız, otelimize şeref veriniz. Muhtaç olduğunuz huzur ve sükûndan faydalanmak için, otelimize dünyanın dört köşesinden müşteri yağmaktadır.»!

BU DA ÖYLE

Bir otomobil sahibinin gazetelerdeki ilânı :

«1949 modeli, kullanılmış fakat çok iyi bir durumda bir otomobil satın almak istiyorsanız, ... hastahanenin kaza geçirenler koğuşunda bay ...... müracaat ediniz.»

ÖNCEDEN...... ve SONRADAN

Her erkek, başının belâsı olacak insanı, ancak sonradan tanır; bu insan, nikâhtan önce, sevimli, uysal, şeker gibi bir kızdır...

HA İZDİVAÇ, HA BOKS

Yani izdivaçla boks arasında başlamakla bitmek bakımından çok bir fark yoktur: İkisi de tatlı başlar, ikisi de acı biter.

ZİYAFETİN İÇYÜZÜ!

«Murat Demirkaş» ile karısı «Yasemin», verecekleri ziyafetin davetlilerini konuşuyorlar:

Murat Demirkaş — Bayan Ayten Tunç'u çağırmıyacak mıyız, şekerim?

Yasemin — Ayol, biz bu ziyafeti onu çağırmamak için çekmiyor muyuz?

BİR EVET, BİN HAYIR!

Nikâh memurunun önünde bir tek «evet», ondan sonra hayat boyunca bir yığın «hayır!».

DİRAYETLİ HASTABAKICI

Eski arkadaşı Kâmil Demirkul'u hastahanede ziyaret eden Fazıl Tunçel, çok güzel olan hastabakıcı Zehra Dermanveren'i bir köşeye çeker, gizlice sorar:

— Hastayı nasıl buluyorsunuz?

— Yalan mı söyleyim size? Benim tipim değil!

TELEFON MUHAVERESİ Mİ,, MUZİPLİK Mİ?

Fransada bir taşralı kız, bir şarkıcı erkeğe uzaktan gönlünü kaptırır; kalkar, parise gelir, adresini bulmaya muvaffak olur, fakat şarkıcıyı evinde bulamaz. Hizmetçi:

Yazlığa gitti, eğer acele bir şey için ise, kendisine telefon edebilirsiniz, buyurun, der...

Sayfiyede yapayalnız yaşayan, ve iç sıkıntısından patlayan şarkıcı, kendisine bayılan bir kızla telefon muhaveresini uzatır durur, ve bir saat konuşurlar. Sonunda, şarkıcı kahkahalarla :

— Cicim, der, okkalı bir telefon parası vereceksiniz. Ben sizi arasaydım, tahmin edersiniz ki, bukadar gevezelik etmezdim.

Kız cevap verir :

— Bakın, buna yandım. Böyle olduğunu bilseydim sizin evden telefon ettiğimi önceden söylerdim size!

GEVEZE

994

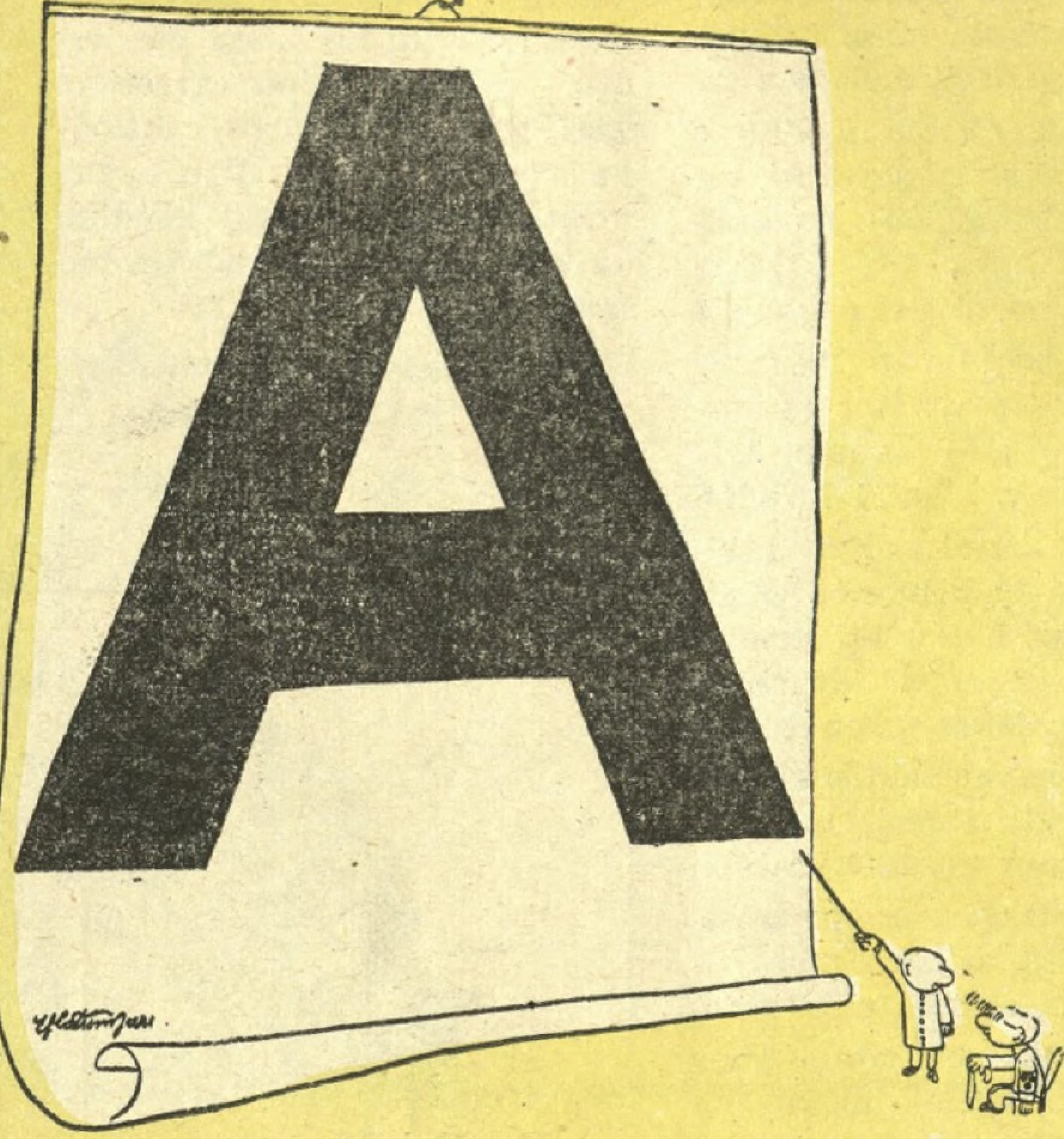
Sonuna kadar

Adına isterseniz Vedia diyelim - Oldukça yaşlı idi ama, hâlâ genç kadın rolleri yapıyordu. Bir gün bir piyeste fevkalâde muvaffak oldu. Arka sırada oturan mektepliler, sanatkârı öpmek üzere sahneye saldırdılar. En önde oturan sakallı, bir ihtiyar, vaziyetin farkına varınca davrandı. Ve delikanlıların önüne dikilerek haykırdı:

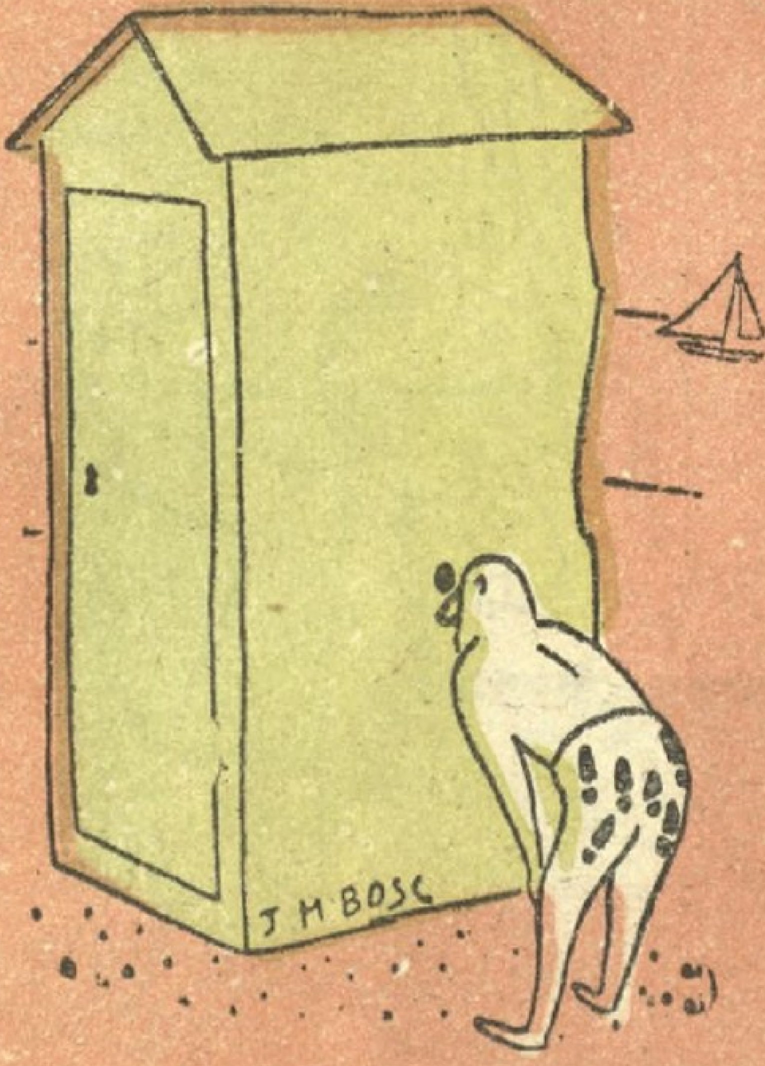
— Edepsizlik istemez, sonra fena olur ha!

— Sen ne karışıyorsun babalık!

— Bir de utanmadan ne karışıyorsun diyorlar. Annemi elin züppelerine alâmeleinnas öptüremem ya.

— Aaaaa!.. Göremiyorum yahu, zorla mı?!..

YAZISIZ!..

BANA KALANI...

Bir Bulgar mektebinde, daskal inkılâp dersi veriyordu. Çocuklardan birine sordu:

— Elinde bir tabanca var. Karşında da Eisenhover'le Malenkof. Hangisine ateş edersin?

Talebe de sordu:

— Siz önce hangisine ateş ederdiniz?

— Tabii Eisenhover'e...

— Demek bana da Malenkof kalıyor...

BAŞ BELÂSI

Mahalleye yeni taşındık da, nakil ilmühaberi, ikamet kâğıdı, kömür beyannamesi filân diye uğraşırken, «hasbezzarure» yolum karakola düştü. A... Bir de ne göreyim? Komiserin odasında bizim Haldun yok mu? Şu Haldun canım. Hani yeni evlenmişti... O da bu taraflarda oturur ya...

— Yahu ne arıyorsun sen burada? Ne işin var karakolda? dedim.

— Sorma birader, diye hazin hazin baş salladı. Düğün hediyesi yüzünden nihayet karakolluk olduk...

— Nasıl düğün hediyesi?

— Vaktin varsa iki satırla anlatıvereyim...

Ve anlattı:

— Biliyorsun, daha evlenmeden evvel, karıma en esaslı çeyiz olarak kuş yuvası gibi bir apartıman tutmuştum. Dört odalı, şirin bir yer. Şurasını misafir odası yaparız, şurası benim çalışma odam olur, şu da oturma odası filân diye bir âlâ taksimatını bile yapmıştık. Neyse, lâfı uzatmıyayım. Biz evlendik. Gerçi düğün filân yapmadık ama,? eşten dosttan Allah razı olsun, bize demirbaş sayılacak bir alay eşya hediye ettiler. Hani şu sizin yolladığınız bakır takımı olmasa, içinde yemek pişirecek kab bulamıyacaktık. Doğrusu hepinize minnettarız. Ama Ahmet müstesna...

— Neden? diye sordum. Meğer derdine dokunmuşum.

— Bırak şu alçağı... diye devam etti. Meğer bile bile bana öyle bir edepsizlik etmiş ki, sorma... Mâlûm ya, Ahmet benim eski dostumdur. Yani ben öyle sanıyordum. Evi de daha boşken gelip gezmiş, görmüştü. «Aman »diyordu, «ben de size öyle bir şey hediye edeyim ki her zaman beni hatırlıyasınız».. Allah için dediğini yaptı, daha hediyesi gelir gelmez lânetle anmağa başladık eratayı...

— Ne yollamıştı?

— Ne olacak, basit bir orta masası... Üstünde yemek de yeriz diye düşünmüş. Sözüm meclisten dışarı, antikaymış da... Battal, hantal, lenduha birşey... Önce, getiren hammallar apartımanın merdivenlerinden çıkarırlarken bir ayağını kırdılar. Üstelik, yukarı katın küçük oğluna çarpmışlar, oğlan teker meker beş basamak birden yuvarlandı, kolu incindi. Artık incik mi, yoksa annesinin feryadı gibi kırık mı, orasını bilemiyorum. Mendeburun, yani masanın, kapıdan girmesi de başka bir belâ oldu başımıza... O güzelim duvarları boydan boya iki parmak derinliğinde kazımadan içeriye giremedi bir türlü. Oturma odasına konulurken ara kapının arnuvo camlarını şangır şungur yere indirdi sonradan çok hesabettim. Gerçekten ara kapı camları kırılıp ayak o boşluğa geçmezse masanın odaya girmesi imkânsızdı. Kabahat hammalların değildi... Neyse

487

bugün o tamirleri yaptırdık. Bir mobilyacı ile de pazarlık ederek masanın ayağını yerinde düzelttirdik. Muhterem masa hazretleri odaya yerleşti ama, biz dışarda kaldık. Çünkü mel'un o kadar muazzam bir şeydi ki, bir tarafına bir sandalya koyabilmek için masayı öte taraftan duvara dayamak icabediyordu. Bileydim, Ahmedin yollıyacağı masayı esas tutarak bir apartıman arardım. Hoş sonunda öyle de yaptık ya... Çünkü birader, odanın biri battal oldu gitti. Portatif olsa hadi neyse... Katla, sök, çıkar, kaldır bir kenara koy... Öyle de değil. İlle canavar gibi meydanda yatıp durma sı lâzım. Nihayet baktık ki olacak gibi değil, çaresiz bir başka eve çıkmak zorunda kaldık. Bu sefer tuttuğumuz apartımanın en büyük odasını masa odası, pardon, oturma odası yaptık. Lâkin eski ev sahibi buna razı olmadı. O odayı masa odası, yani oturma odası yapmamıza değil tabii. İki ay oturup bir yıllık konturat yaptığımız apartımandan çıkmamıza râzı olma dı. Mecbur olduk bir senelik kirayı oraya ödemeğe... E, ben bu kadar bol para kazanan bir adam değilim ki... Derken aradan bir ay ya geçti, ya geçmedi, o odanın muşambalarını değiştirmek lâzım geldi. Sebep? Masa ağır geliyormuş, muşambaları delmiş hep ayakları... Al sana yüz liraya yakın bir masraf kapısı daha... Uzatmıyayım, o masa yüzünden başımıza gelmedik belâ kalmadı. Hattâ ikidebir kenarına, köşesine çarpmaktan ötemiz berimiz hep çürük içinde kalıyordu. Normal bir şey değil ki kardeşim? Nekadar mesafe tahmin etsen gene çarpıyorsun... Baktım ki olmıyacak, masayı satmağa karar verdim. Kapalıçarşıdan bir koltukçu getirdim. Herif ilk bakışta numarayı verdi:

— Beyim, dedi, yirmi beş lira vereceksin...

— O neye?

— Bu masayı buradan kaldırıp götürmek için...

— Yahu ben bunu satın alasın diye seni getirdim...

— İşin mi yok beyim? Ben bunu ne yapayım? Masa değil, baş belâsı bu... Satamazsam sonra verdiğim yol parası da boşa mı gitsin? Canın isterse, masrafını verirsen, kaldırırım...

Kurtulmak için başka çare yoktu ki iki gözüm... Verdik üste yirmi beş lira, yine birkaç cam çerçeve kırılarak masa hazretleri başımızdan defoldu gitti çok şükür... diye dua ederken bir ay sonra Ahmede tesadüf ettim. Herif beni görür görmez, herkesin içinde:

— Teessüf ederim sana Haldun! Seni adam yerine koyduk, düğün hediyesi diye gayet kıymettar, tarihî bir masa gönderdik. Kapalıçarşıdan geçerken gördüm. Sen o hediyeyi satmağa utanmadın mı? diye bağırmağa başlayınca artık kendimi kaybetmişim. İşte şimdi de buradayım.

Felâketzede arkadaşımı teselli ederek karakoldan çıktım.

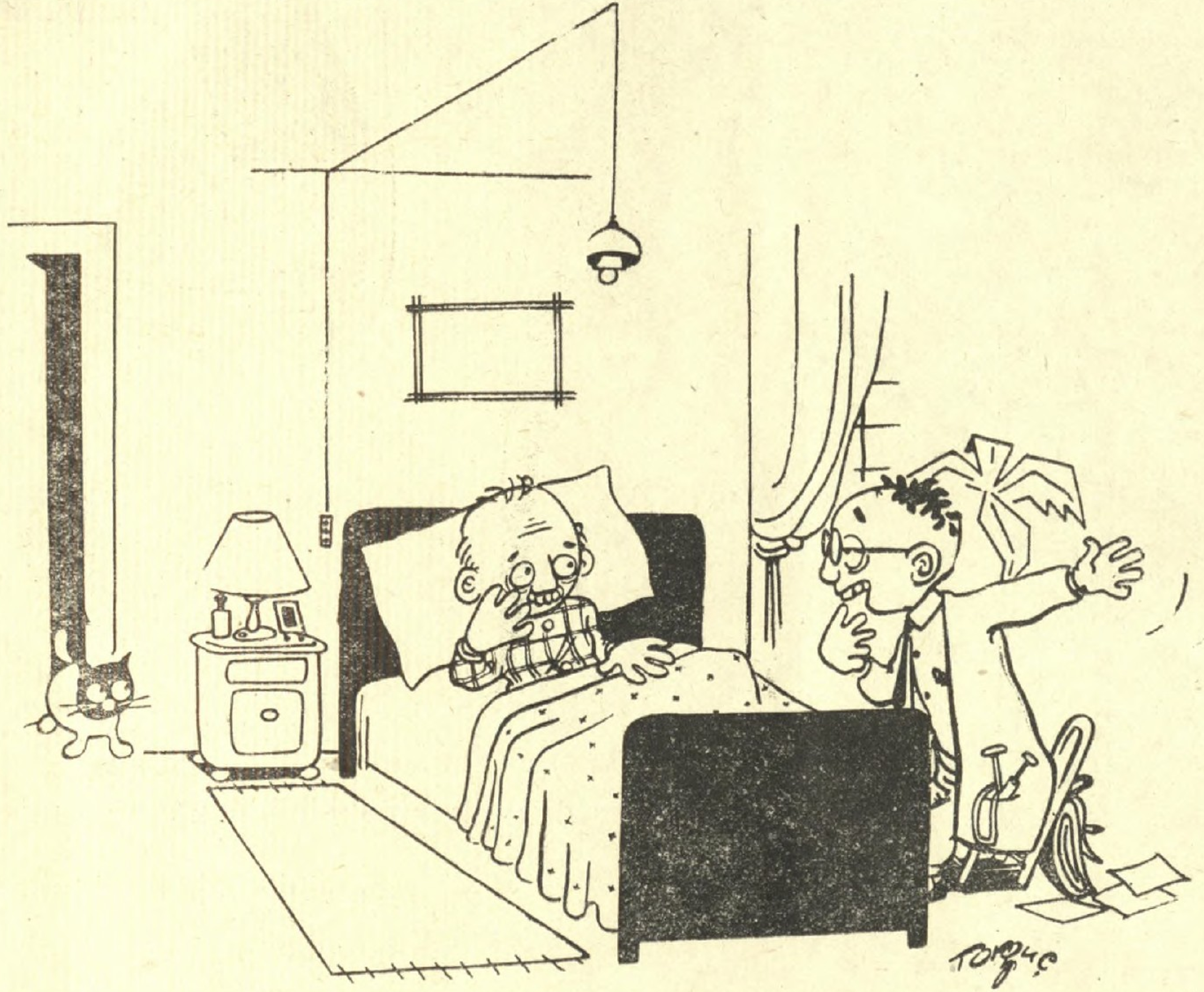
— Hikâyeci —

Sebepler

Alacağı vardı. Herifi insafa getirmek için küçük kızının fotoğrafını yolladı. «Evlenecek, parayı bu sebepten acele istiyorum» diye yazdı. Lâkin gele gele para yerine postadan, genç ve kumral bir kadın resmi çıktı. Arkasında şöyle yazılıydı: «Ben de bu sebepten gönderemiyorum!»..

Müdür — Doktorcuğum gözüme uyku girmiyor, ne yapayım...
Doktor — Kendinizi dairenizde farzediniz!..

Pazarlık

Bay Ali akşam eve döndükten sonra uşağını çağırdı:

— Hasan şu caddeye çık ,orada bir gömlekçi var. Dükkânın vitrininde bir gömlek duruyor. Demin uğradım, pazarlıkta uyuşamadık. Oraya gidersin, o gömleğe beş lira verirsin, herif razı olmazsa altı verirsin, gene razı olmazsa yedi lira verip alırsın...

Uşak hemen gömlekçiye koştu:

— Beni demin buraya gelen bay yolladı, dedi. Şu gömleği beş liraya vermeğe razı olursan olursun, olmazsan altı lira vereceğim! Ona da olmazsan yedi lira verip gömleği alacağım... Haydi çabuk, işim var, kaça vereceksin?

Gömlekçi, her nedense, yedi liradan aşağı razı olmadı!.

Suyu değiştir!

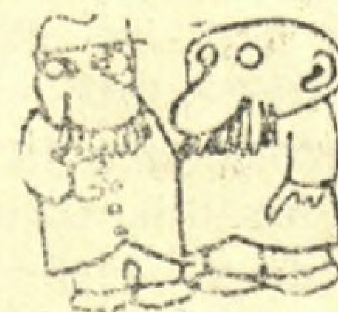
Çok iyi kalbli idi ama, çok pis adamdı. Ahbapları pisliğinden illâllah demişlerdi. On beş günde bir traş olur, kulaklarının içi,, tırnakları simsiyah dururdu. Yakalığı, gömleği hep renk değiştirirlerdi.

Bir gün aziz arkadaşlarından biri dayanamadı:

— Sen bana baksana, diye çıkıştı. Artık çok oluyorsun. Nedir bu pisliğin, yıkansana be adam.

— Yahu herkes öyle söylüyor, deli olacağım, derdimi anlatamıyorum. Ben her sabah banyo yaparım be!

— Öyle ise suyu değiştir.

Telefon etmişler

Bayla bayan yatmışlardı. Bay erken uyudu. Allah kahretsin, sayıklama huyu vardı, sayıklamıya başladı:

— Leylâ! Leylâ!

Halbuki karısının ismi Hayriye idi. Kocasını hiddetle uyandırdı, sordu:

— Demindenberi Leylâ! Leylâ, diye sayıkladın, kim bu Ley lâ?

— Leylâ mı, şey karıcığım, dün at yarışlarına gitmedim mi, kazanacağına bahse girdiğim beygirin adı.

★

Ertesi akşam koca eve gelince karısına:

— Ne var, ne yok, dedi. Beni arayan oldu mu?

— Evet, senin o bahse girdiğin beygir telefon etti.

AĞZINI TOPLA

Arkadaşına rastladı. Sordu:

— Dün yanında gördüğüm o erkek gibi kadın kimdi yahu?

— Ağzını topla, dedi öteki, o kadın değil, karımdı!...

★

TATLI RÜYA

Nişanlılar arasında:

Kız — Dün gece rüyada hep seninle uğraştım.

Oğlan — (Memnun) Ya!

Kız — Ama sen üzülme... Senin kabahatin yok... Mutlaka bir yemek dokundu!.

ANADOLUDA HOCA YETİŞTİREN GİZLİ MEKTEPLER VAR «Gazeteler»

— Bizim mekteplerden mezun olanlar için «münevver işsizliği» diye bir mesele yoktur oğul!..

Bana Karşı BEN

Bana karşı — (Geldi.) Merhaba iki gözüm! dedi.

Ben — Merhaba! dedim. (Kendi kendime selâm vermek tuhafıma gitmişti ama, selâm Allahındır, diye düşündüm.)

Bana karşı — İki büklüm, masaya eğilmiş, ne yapıyorsun öyle? dedi.

Ben — Gördüğün gibi; büyük bir şaheserin temellerini atıyorum.. dedim.

Bana karşı — Birincisi; temel memel atmaktan bahsetme, Bizim Bızdık bey duyarsa hemen kurdele kesmeğe gelir. İkincisi, şaheser yazmadan önce, «eser» yazmak lâzım. Sen - eşe dosta mektup yazmaktan üşenen adam hiç eser yazdın mı? dedi.

Ben — (Saydım.) «Kaynanamın ipini nasıl çektim?», «Sökül paraları», «Namuslu tüccar», «Buz dolabında gizlenen hayalet», «Pehlivanlar nasıl yağlanır?», «Etrafı mı kazıklıyorum», ve «Dalgalı deniz» isimli romanlar benimdir. dedim.

Bana karşı — Yeter yeter, zaten anlamalıydım! İyi hoş ama, yazı yazmak için ilk önce bol bol okumalısın. Halbuki, sen hayatın da kitap yüzü açmış kimse değilsindir.. dedi.

Ben — (Tepem attı.) Haltetmişsin sen onu. Mecmua da, kitap sayılmaz mı? dedim. Yıldız-Baldız-Çuvaldız mecmualarını yalayıp yuttum. Sonracığıma, «Baraganın deve dikenleri» de mideme oturdu.

Bana karşı — Bravo, emsalinden yine de çok okumuşsun.. dedi.

Ben — (Koltuklarımı kabarttım).

Bana karşı — Ama lisan falan bilmezsin tabiî.. dedi.

Ben — Kim demiş? dedim. Üç lisanı da bülbül gibi şakırım. Bir düşünsene! Anamdan babamdan Arapça ile farsca, mektebe giden çocuklarımdan da Çağatayca öğrendim.

Bana karşı — Hay Allah müstahakını versin! dedi. Peki ama, sen doğru dürüst Türkçe gramer bilmezsin, cümle tertibin bozuktur.

Ben — Sanki Esat Mahmut bilir mi? dedim.

Bana karşı — İmlân da düzgün değildir.. dedi.

Ben — (İftiharla.) Bütün baş muharrirler gibi.. dedim.

Bana karşı — Yahu, inat etme! Sen serserinin birisin. .dedi.

Ben — Maksim Gorky de öyleydi, dedim.

Bana karşı — Üstelik topalsın dedi.

Ben — Byron da topaldı.. dedim.

Bana karşı — Sen aynı zamanda manyaksın! dedi.

Ben — (Kabara kabara) Necip Fazıl süt kardeşimdir, dedim.

Bana karşı — Ya ahlâksızlığın? dedi.

Ben — André Gide ile Oscar Wilde üstadlarımdır„ dedim.

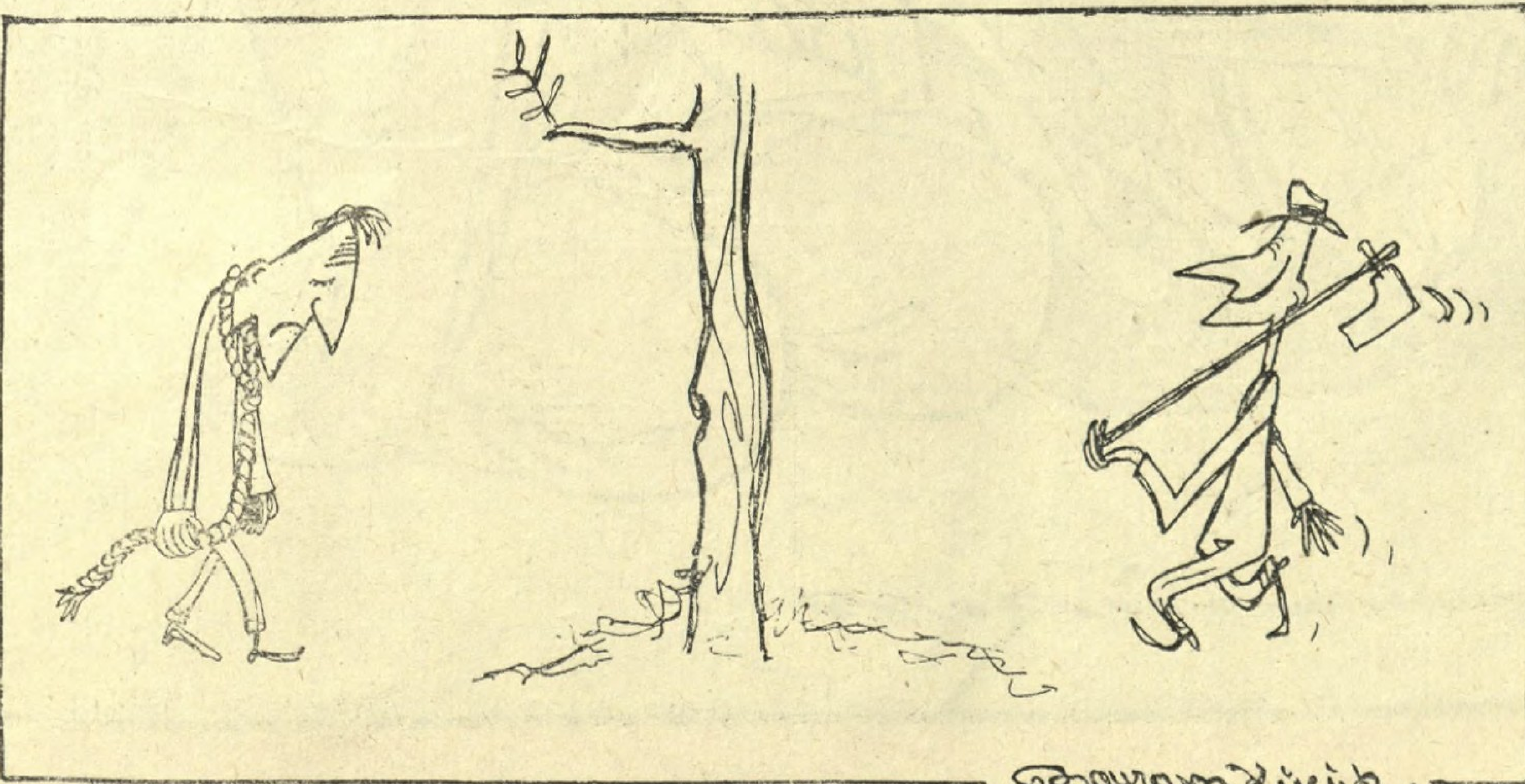
Bana karşı — Deli! deli!. dedi.

Ben — Edgar A. Poé'yu nereden hatırladın? dedim.

Baa karşı — (Dili tutuldu.) Sen... sen.. sen.. dedi.

Ben — Evet, sadece BEN! dedim.

MİM-SİN

YAZISIZ!..

GÖRÜLMEMİŞ ŞEY

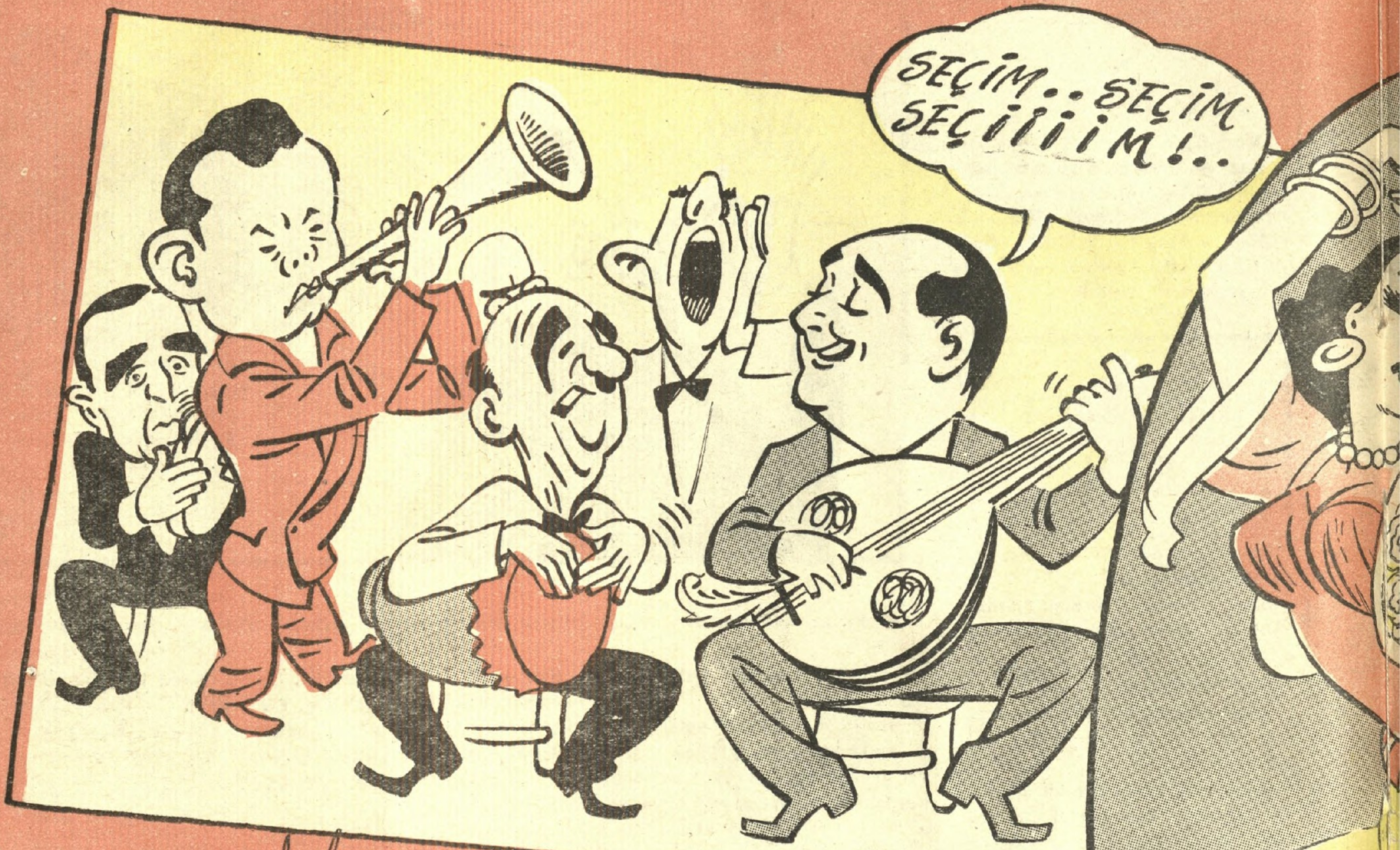
Müşteri, garsona çıkışıyordu:

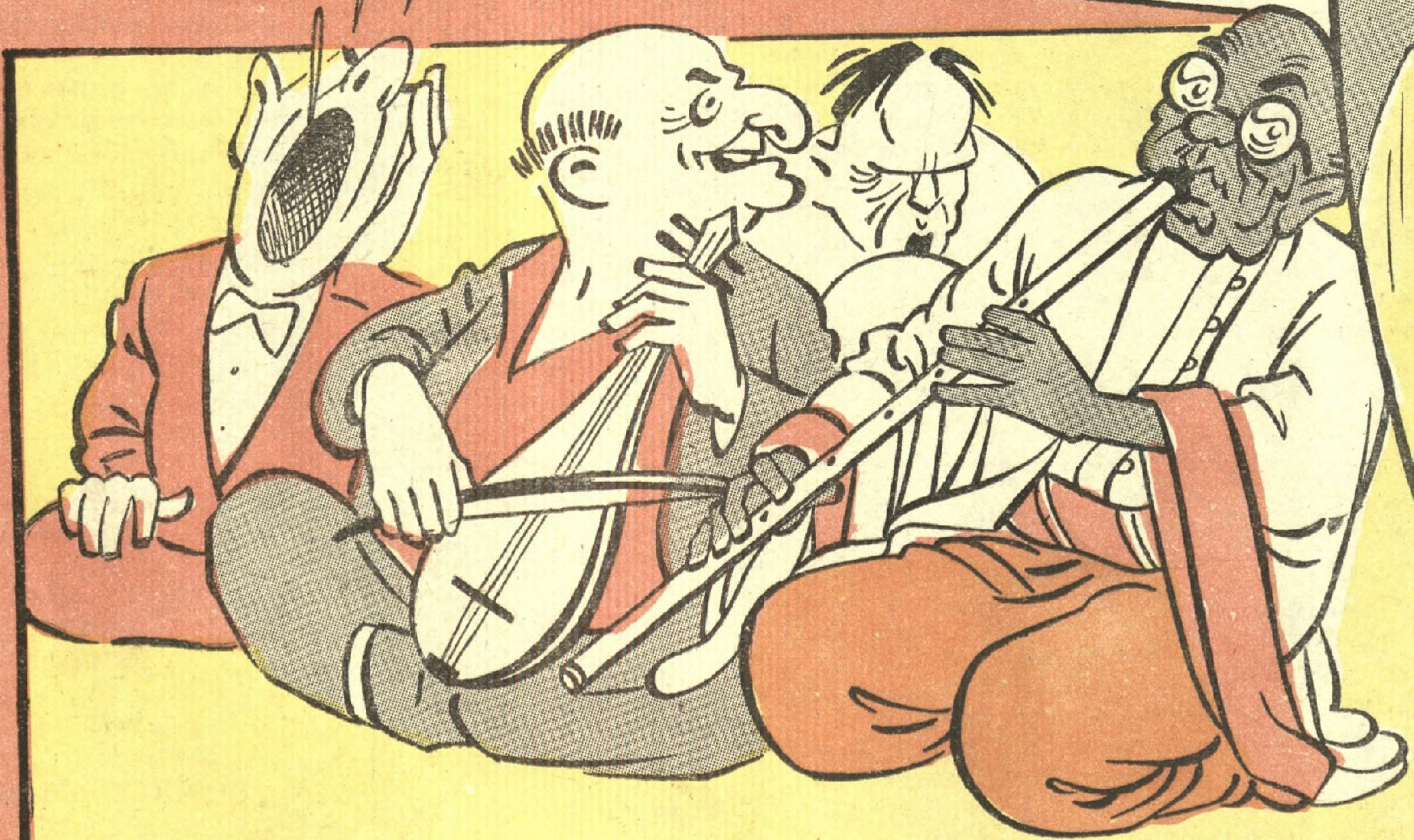
— Bu kadar beceriksizlik görülmemiş şey doğrusu... Siz hiç Beyoğlunda, Karpiç Lokantasında çalışmadınız mı?

Garson, gayet sakin, cevap verdi:

— Hayır. Ama sizin de orada müşteri olmadığınız belli. Karpiç Beyoğlunda değil Ankaradadır!

489

490

GEÇİM..GEÇİM GEÇİİİİİM!..

YANIYOR İÇİM YANIYOR İÇİİİİM!..

DEMOKRASİ

DEVLETLER HUKUKU

n Sesler!..

Hikâye:

Ah O Kızı Bir Elime Geçirsem

Floryaya gittim, Floryaya... Bunun ne demek olduğunu çok kimse bilmez. İstanbul'da Floryaya gitmek demek, birkaç mâna birden ifade eder. Kazıklanmak demektir, yüzülmek demek tir, enayi avlayıcılarının tuzağına düşmek, hattâ denizde boğulmak demektir... E, biz insan değil miyiz? Tabiî, sırasına göre biz de enayi avlarız, elden geldiği kadar kazıklanır, boğuntuya bile geliriz!..

Floryaya gittim, denize de girdim. Hattâ üstelik başıma bir de kaza geldi. Yok, yanlış anlamayın. Kaza başıma geldi ama, ben kazaya uğramadım. Bilâkis, boğulmak üzere olan bir genç kızı kurtardım. Şaka söylemiyorum yahu? Siz şimdi, bu zamanda maaşallah hangi genç kız var ki rekor kıracak kadar yüzme bilmesin de boğulacak hallere düşsün, erkekler tarafından kurtarılsın? diyeceksiniz. Öyle ya... Zaten oğlanlar kızların peşinde pervane gibi dolaşıyorlar. Erkeklerin dikkatini çekmek için boğulma taklidi filân yapmak da pek eski usul... Demode... Onun için söylüyorum ya, kız sahiden boğuluyordu az kalsın diye...

Hoş, ben de pek öyle âhım şahım yüzme bilmem. Ama hâdise yakınımda cereyan etti. Biraz derince bir yere kadar açılmıştım. İlerimde, motor gibi yüzen sporcu bir genç kız vardı. Arasıra şıkır şıkır parlayan köpüklerin arasından harikulâde tatlı, genç yüzünün gergin ve taptaze güneş yanığı kokan derisini görüyordum. Kız birdenbire «gurrrk» diye bir ses çıkararak kayboldu. Daldı, dipten gidiyor zannettim ama, az sonra bitap bir halde suyun yüzünde göründü. Görünmesiyle beraber bir eli halsiz halsiz havada sallanıp tekrar battı. Aman, dedim, gidiyor... Yetiştim, koltuk altına hamle ettim. Affedersiniz. Bir münasebetsizlik olsun diye söylemiyorum. Deniz kazalarında âdettir. Kazaya uğrıyanları kollarının altından tutmak daha doğru olur.

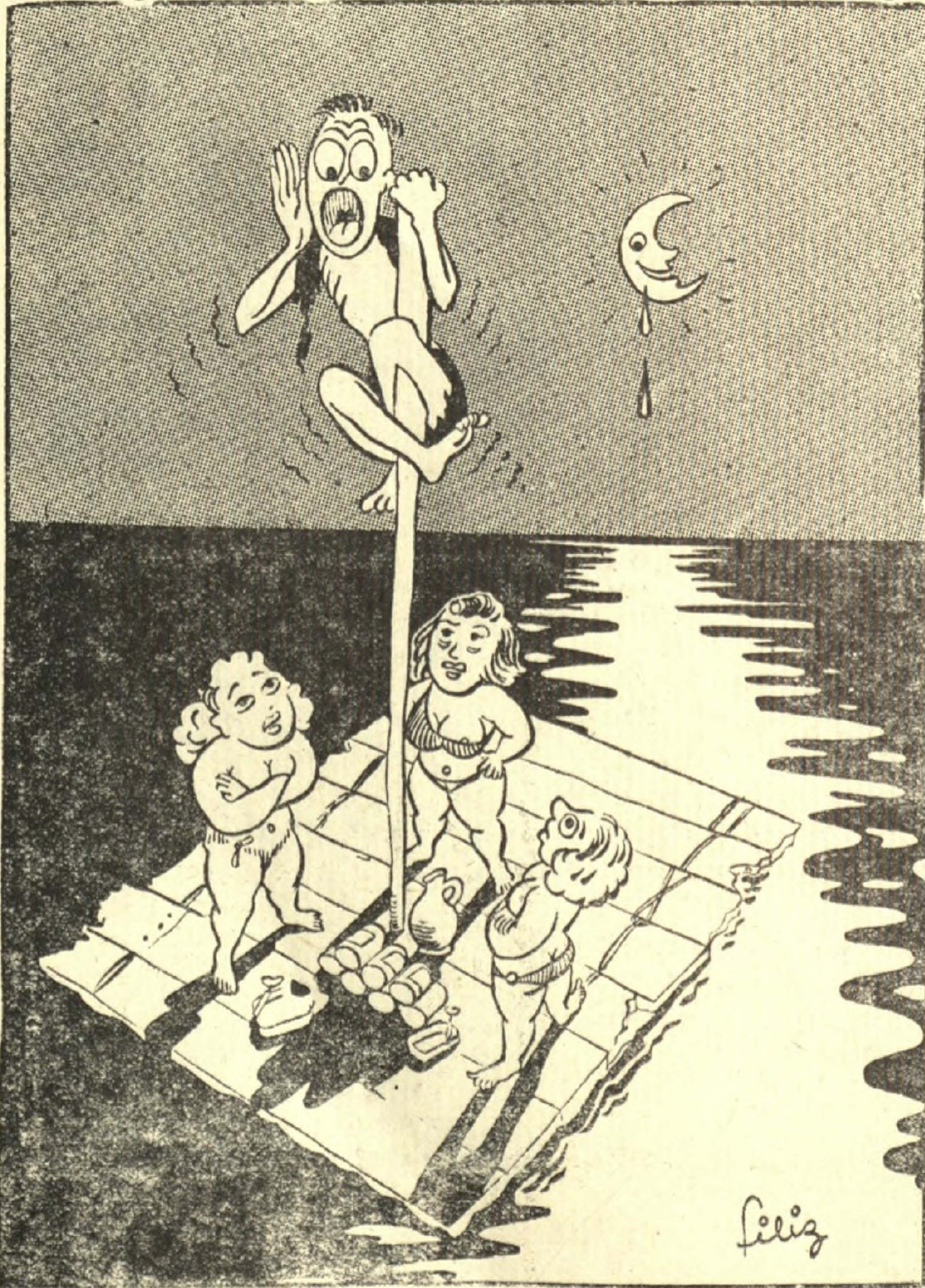
Neyse, kızcağızı suyun yüzüne çıkardım. Neredeyse bayılacak haldeydi:

— Kramp... diyebildi ve kendini büsbütün bana bıraktı.

Uğraşa uğraşa sahile kadar yedeğimde getirdim. İlk tedavisini şu satırları yazan bahtiyar ellerimle yaptım. Hafif bir krampmış, çabukça geçti. Ama tabii bir daha suya girmedik. Neclâ (ismi Neclâ, değiştirmedim) bir saat geçmeden tekmil neşesini buldu ve benimle şakalaşmağa bile başladı. Onu size tarif etmeme lüzum yok. Hayalinizde tığ gib gergin bir vücut canlandırın. Bir de dudakları ateş gibi yanıyordu. Yani harareti yüksekti demek istemiyorum. Rengi bakımından. Saçları da mühim. Gayet açık sarı. Hem boyama filân değil, halis muhlis kendi rengi. Konuştuk.

— .. ... Memlekette fikir buhranı mevcutken...
— Traşı kes de güzellik müsabakasını oku, bakalım kim krliçe olmuş?!..

Erkek — İmdaaaat!..

— Ne iş yapıyorsunuz siz? dedi.

— Muharririm.

— Hangi gazetede?

— Akbaba'da hikâye filân yazarım.

— A... Yoksa o komik hikâyeleri siz mi yazıyorsunuz?

— Tabii ya. Önce mizahî hikâye olsun diye yazıyorum. Sonra okuyucuların eline geçince komik oluyor bizim hikâyeler...

— Aman ne hoş... Biz hep Akbaba okuruz.

— İyi edersiniz. Zaten bakıyorum, İstanbulda ne kadar plâj varsa oralara gidenler Akbaba okuyor.

— Neden biliyor musunuz?

— Yoo... nerden bileyim?

— İçinde bir sürü plâj nükteleri var da ondan. Okuyup sonra birbirimize anlatıyoruz. Ben zaten geçen sene Muammer Karaca'da da duyduydum. Sizin fıkraları alıp alıp kullanıyorlar... Ama sakın bu kazayı da yazmıyasınız Akbaba'ya? Vallahi kepaze olurum arkadaşlara karşı...

— Neden olacakmışsınız? Bilâkis meşhur olursunuz. Biz kimleri meşhur etmişizdir böyle bir saysam, şaşarsınız hani...

— Sahi mi? Kimleri ettiniz meselâ?

— Meselâ Ekrem Onur diye bir avukat vardı. Sinek avlardı. İki fıkra yazdık Akbaba'da, herifin şimdi altında otomobili, Göztepe'de köşkü var...

— Ben de öyle meşhur olur muyum?

— Ben yazayım da, görürsünüz, nasıl olacağını...

Neclâ sevindi. Hoşumuza giden bir kızı sevindirmek kadar tatlı bir manzara hatırlıyor musunuz? Tabii derhal kaleme tükürdüm. Allah ne verdiyse, iyi kötü bir hikâye döktürüp gazeteye geldim. Hayalimde Neclâcığımın mütebessim çehresi, alık alık sırıtarak sekretere verdim. O kadar ki, gülüşüm, adamın dikkatini çekti:

— Bu hafta pek keyiflisin galiba. Herhalde iyi bir şeyler yazdın kâfir... diye bir de iltifat salladı. Ama, Vicki Baum'un dediği gibi, «Kim derdi ki...» ...Evet, kim derdi ki bu iltifat az sonra bir hiddet sağnağına dönecek? Bizim meşhur hikâye, ters yüzüne geri döndü. Sekreter:

— Alsın bunu, günlük bir gazeteye götürsün, adliye-polis sütununda havadis diye neşrederler. Ben gazeteyi batırmağa niyet etmedim. Eğer eğlenceli, okuyucu güldürecek bir hikâye yazarsa getirsin, yazmazsa ben bilirim kime yazdıracağımı... diye haber yollamış.

İnsaf edin, bir yandan Neclâ'ya karşı cart curt öttük. Öbür yandan sekreteri yok yere kızdırdık. Şimdi, okuyucu benim halime gülmez de ne yapar? Ah o sarı çiyanı, o Neclâ denen yezit kızı bir elime geçirsem, bir yakalasam... Kırk yıllık meslek tecrübelerimi unutturacak kadar aklımı alan o yılanı bir ele geçirsem, yok mu?...

— Hikâyeci —

Dünya Mizahından

Oyunmuş

Yazan: İnge OLAFSSON

Bjelma Saarde ile Henrik Antonsson, Norveç'in yüksek yaylalarından kopmuş çiçekler kadar solgun renkli, yaşları birbirine zıt bir karı kocaydılar. Bjelma otuz beş, Henrik elli beş yaşındaydılar. Henrik iri bir çam gibi, dünyaya kazık kakmak için gelmişti sanki. Sahiden de niyeti öyle olacaktı ki, Bjelma ile evlendiğini duyanların dudak bükmelerine aldırmadı. Onlar diyorlardı ki, onlar, yani yakın dostları:

— Yahu Henrik, karın senden yirmi yaş küçük. Bunun ne demek olduğunu sen, belki Norveçlisin, bilmezsin. Ama okuman yazman var. Bütün bir dünya edebiyatı böyle evlenmelerin hazin ökıbetine dair masallar, hikâyeler ve karikatürlerle dolu. Keşke evlenmeden önce bunlardan birkaçını okumuş olaydın...

Ve Henrik onlara şöyle cevap veriyordu:

— Dediğiniz doğru olabilir, aziz baba dostlarım. Yalnız unutmayın ki o hikâyelerin yazarları başka milletlerden olduğu gibi, kahramanları da başka cemiyetlerdendir. Norveçte henüz bu çeşit bir mizah hikâyesi okumadık...

Lâkin bu cevap, aziz baba dostlarını tatminden uzak kalıyordu. Diyorlardı ki onlar yine:

— Yahu Henrik Anthonsson, sen insan değil misin? Onlar da insan. O halde bir insan için mümkün olan bir hal başkası için, senin için neden mümkün olmasın?

O zaman Henrik kahkahalarla, yani hafif sesle gülüyordu:

— Siz benim sevgili Bjelma-mı tanımıyorsunuz, delisiniz siz, saçmalıyorsunuz. Tanısanız onun güzelliği karşısında aklınız başınızdan gider. Tabii o zaman da başka türlü saçmalamağa devam edersiniz...

— Duvağını görüyor musun, annesinin cibinliğiydi...
— Daha evvel de büyük annesinin gelinlik perdesi!...

— Fransız karikatürü —

Ne dersiniz? Karaağızlı baba dostlarının dediği çıkmadı. Bjelma, sahiden dürüst ve şefkatli bir ev kadını oldu. İlk senenin sonlarına doğru, Henrik Anthonsson'a biraz aceleye gelmiş bir kız çocuğu hazırladı.

Bjelma'nın tek bir kusuru vardı. Arkadaşlarını yalnız erkeklerden seçiyordu. Bu hal konu komşuyu deli etmeğe kâfi geldi. Henrik bile bu hususta karısına nasihat ederek biraz kadınlarla ahpaplık etmesini söyledi ama, kim dinler? Kadının gençlik ateşi başına vurmuş, yaz aylarında serpilen bir çiçeğin etrafını alan kelebekler gibi, ne kadar tanıdık, tanımadık erkek varsa çevresine toplar olmuştu. Bu hal, komşu kadınların hoşuna gitmiyordu. Gitmediği için de, Bjelma'nın aleyhinde ağızlarına geleni söylüyorlardı. Kaç kere bunlardan kaçı, Anthonsson'un yolunu kesmiş:

— Ayol, demişlerdi, sanki bizi isteseydin sana varmaz mıydık? Zenginsin, yaşlısın. Dünyaya kazık kakacak da değilsin. Gidip Bjelma'yı aldın. Seni erkek yerine koymadığı için hep erkeklerle arkadaş oluyor. Başına birşeyler getirecek senin...

Henrik onlara sormuştu:

— Ne gibi şeyler getirecek dersiniz?

— Bilmeyiz, ama, demişlerdi kızlar, anlatılanlara göre sen hiç geyik avına gitmemişsin, Ren geyiğinin nasıl olduğunu bilmezmişsin...

Sonra kıkır kıkır gülmüşlerdi :

— Bilmediğin Bjelma'yla evlenmenden belli ya hoş...

Seneler böyle geçiyordu işte. Bjelma kırkına merdiven dayamıştı. Anthonsson da altmışına. O yaz, Bergen'e Kristiyanya'dan bir zengin tüccarın çok şımarık oğlu gelmişti. Delikanlı yakışıklı bir gençti. Mimardı. Tatil yapıyordu. Bjelma'ya çabucak vurulmuştu. Bunu herkes gibi Anthonsson da biliyordu. Ama, karısına güveniyordu. Onlar kayak safasına çıktıkça, o kahveye gidiyor, yahut çocuğu alarak dolaşıyordu. Küçük Annie, artık adam akıllı boylanmıştı. Beş yaşını bitirecekti nerdeyse...

Yaz sonlarına doğru, yine bir gün, Henrik Anthonsson evinden yalnız başına çıktı. Ana cadde üzerinde ağır ağır dolaşarak parka geldi. Bir de baktı ki, evden doğru Annie geliyor, koşa koşa.

— Baba...

— Ne var Annie'ciğim?

— Gel seninle doktorluk oynıyalım...

— Oynıyalım ama, nerden aklına geldi bu da şimdi?

— Benim aklımda yoktu babacığım. Ama John Hardtman ağabeyden duydum...

Mimar John Hardtman.. Henrik kızına sordu:

— Nerde gördün onu?

— Bizde baba, evde. Biraz önce geldi.

— Eyyy?

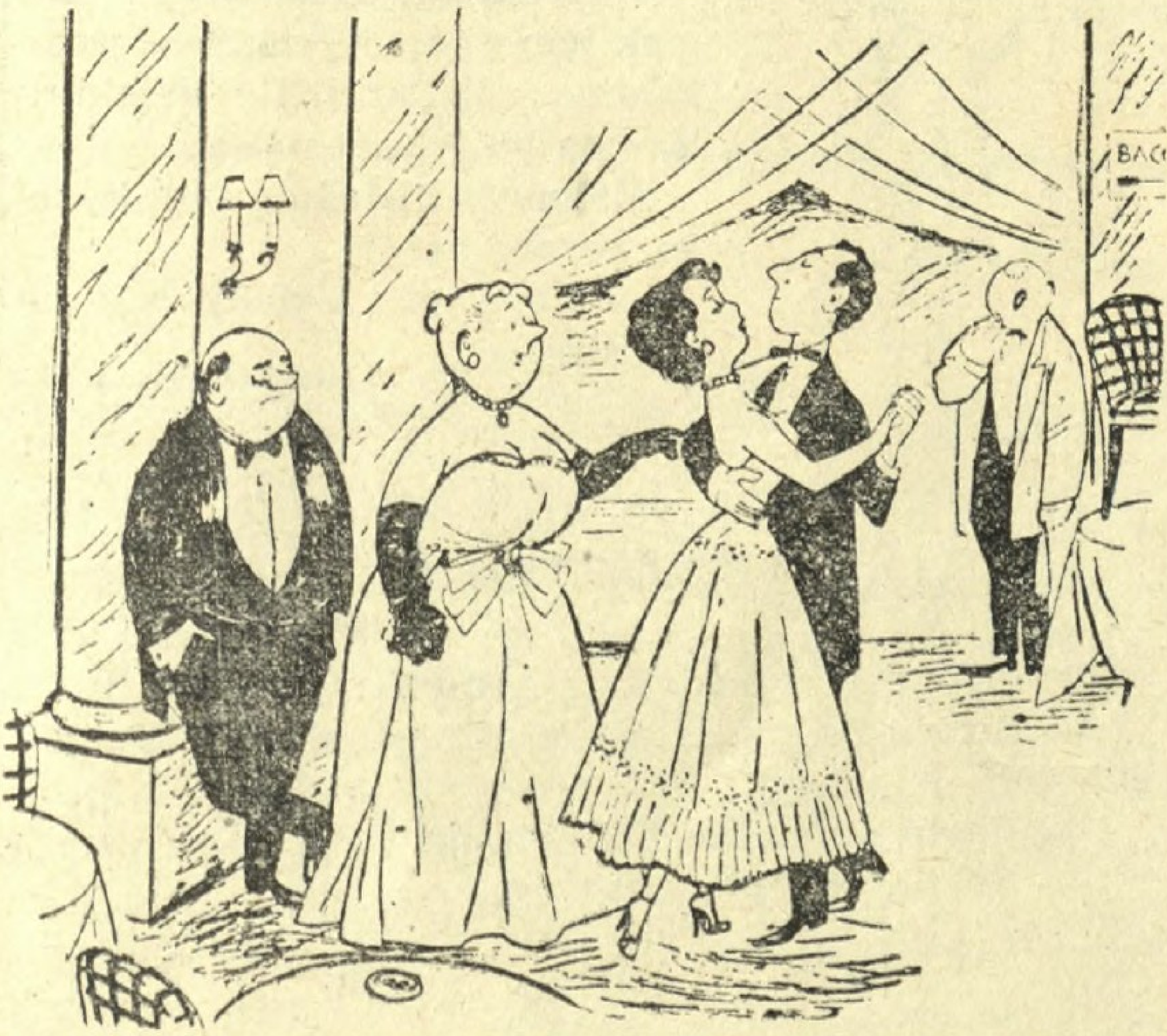
— Annemle doktorluk oynuyorlar...

— Ne biliyorsun Annie?

Küçük Annie gözlerini hayret ve itimatsızlıkla kırptı:

— Nasıl bilmem baba? dedi, şimdi annemin odasının önünden geçerken duydum. Hardtman ağabey anneme:

— Kombinezonunu da çıkar Bjelma... diyordu.

— Çocuklar, dansı bırakın artık... Çalgıcılar gideli yarım saat oluyor!..

— Fransız karikatürü —

NEZAKET

Bir Fransız, bir İngilizle birlikte, Pariste tiyatroya gitti. Komedi oynanıyordu. İngiliz misafir, daha perde açılır açılmaz gülmeğe başladı ve sonuna kadar kahkahadan kırıldı. Nihayet Fransız, sormağa mecbur oldu:

— Doğrusu iyi bir seyircisiniz. Ben de zaman zaman hoşlandım ama, sizin kadar değil...

İngiliz ahbabı gülerek cevap verdi:

— Siz başka tabiî, siz sahnede konuşulanların hepsini anlıyorsunuz...

493

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Borazan Tevfik falcıda

Borazan Tevfik'e arkadaşları bir falcı sağlık verdiler.

— Git bir gör Tevfik, dediler, insanın içini, dışını, olmuşu, olacağı bülbül gibi söylüyor.

Borazanın işi yoktu. Kasımpaşadaki falcıya koştu.

— Bana, dedi, istikbalden haber verme, başımdan geçenleri söyle.

Falcı Borazana önce bir tas uzattı:

— Buna bir lira çeyreği atacaksın.

Dedi. Çeyrek şıngır şıngır tastaki arkadaşlarının yanına düşüp çekmeceye kilitlendikten sonra herif iskambil kâğıtlarına sarıldı:

— Başından büyük bir aşk geçmiş senin.

Diye başlıyacak oldu. Borazan:

— Bilemedin, dedi, baksana bende âşık olacak enayi suratı var mı?

— Öyle ise yanıldım, büyük hastalıklar geçirdin diyecektim.

— Yok canım, elhamdülillah daha burnum kanamamıştır.

— Şu halde çocukların hastalanmıştır.

— Evli değilim.

— Söylesene bekâr olduğunu be adam, bekâr adama kâğıt falı neylesin, ver şu elini de geçmişini sana bir, bir anlatayım.

Borazan elini uzattı, falcı bakar bakmaz.

— İşte, dedi, ayna gibi görüyorum, seni dolandırmışlar.

Borazan bunu duyunca artık tahammül edemedi, kocaman bir küfür savurarak:

— Evet, diye bağırdı, demin sana lira çeyreğini kaptırdım, eşekliğime doymıyayım!

— Dün annemi de plâja getirdim...
— O da yandı desene...
— Evet, yüzü kızardı!..

— Hep böyle mi gideceğiz?..
— Sen şimendifer yoliyle gidek demedin mi?..

HAKİKAT

Mahmut Yesarî, bir gece İstanbulun ücra bir mahallesinde bir ahbabını ziyarete gidecekti. Arkadaşlarından biri:

— Mahmut, dedi, oraya gitmek için yangın yerinden geçeceksin... Yollar tekin değildir. Yanına bir tabanca alsan.

Mahmut, dudağını büktü ve şu cevabı verdi:

— Neye iyi?! Üstelik onu da mı alsınlar?.

DEĞİŞTİRME

Adam son derece kederliydi. Antikacıya girdi:

— Sizden iki plâtin alyans almıştım, dedi, birini değiştirebilir miyim?

— Hayhay efendim, dedi antkiacı, yerine ne verelim?

— Şu fildişi saplı tabancayı...

NEDEN SORUYORLAR?

Nişanlandıkları akşam bir aralık yalnız kaldılar. Delikanlı müstakbel refikai hayatını tenhada bulunca kucakladı. Zaten geveze bir oğlandı. O sırada durup dururken damdan düşer gibi sordu:

— Sevgilim seni ilk kucaklıyan erkek ben miyim?

— Elbette sensin ama bıktım usandım bu sualden... Neden her erkek önce bunu soruyor kuzum?

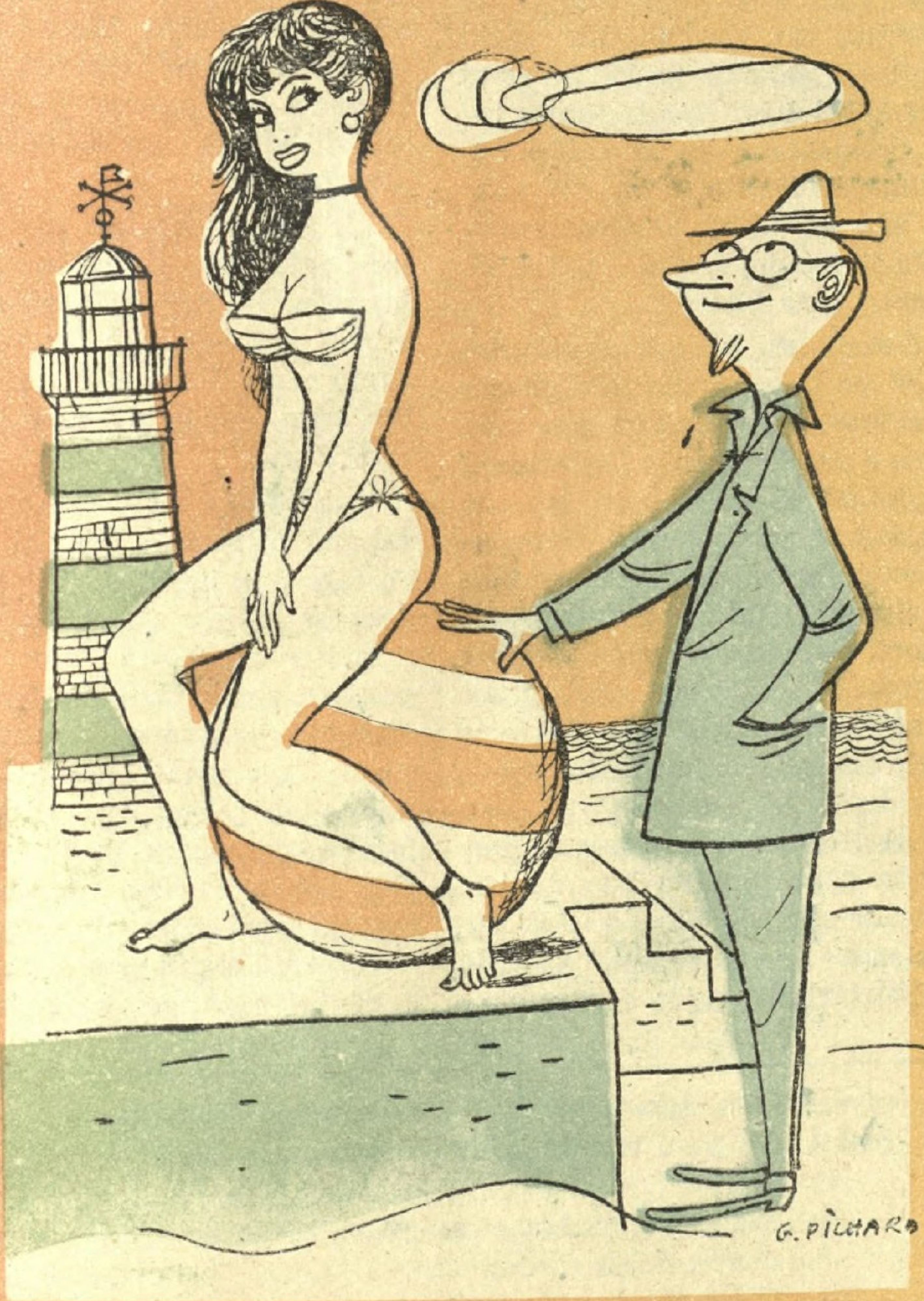

494

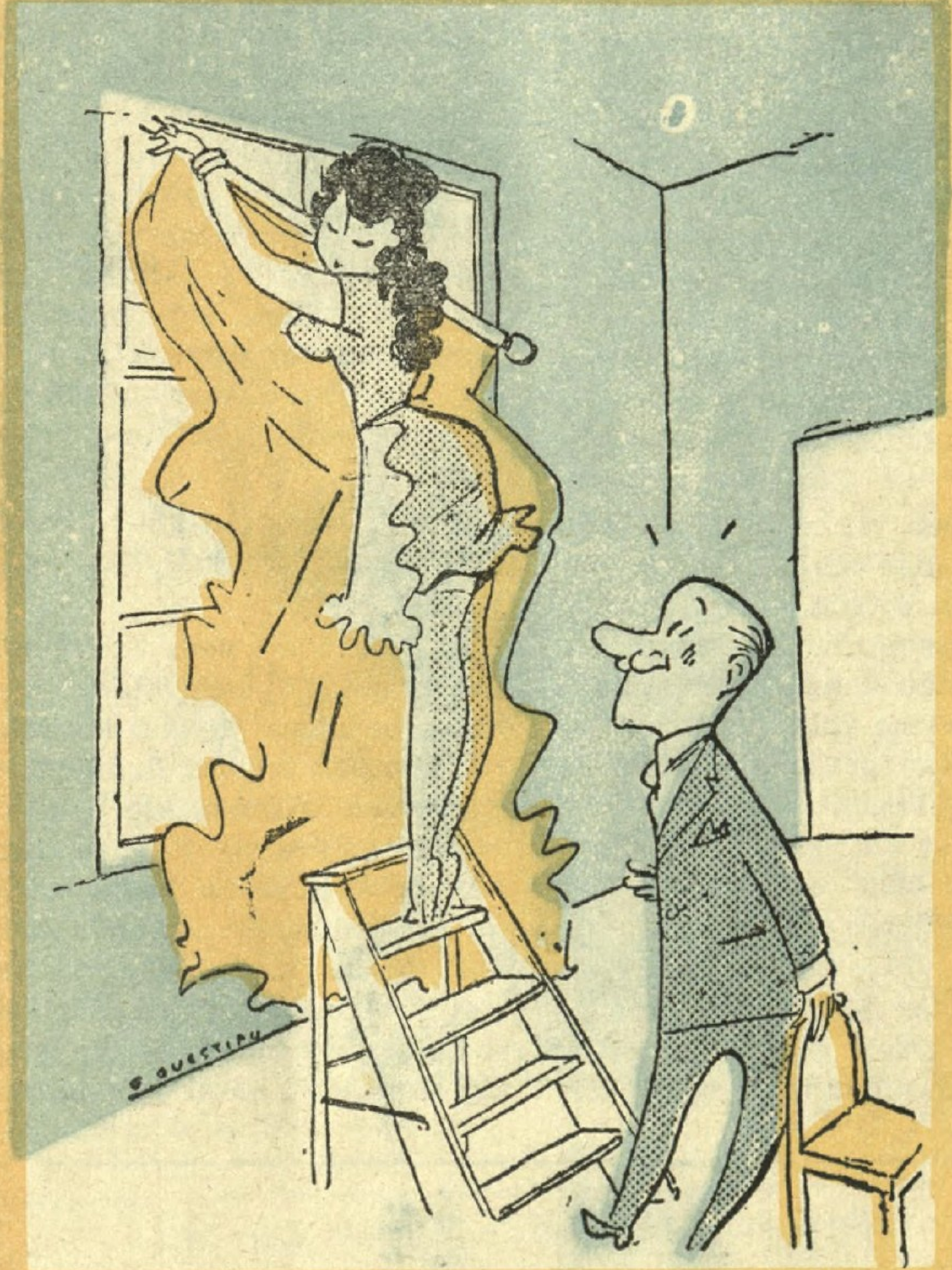
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

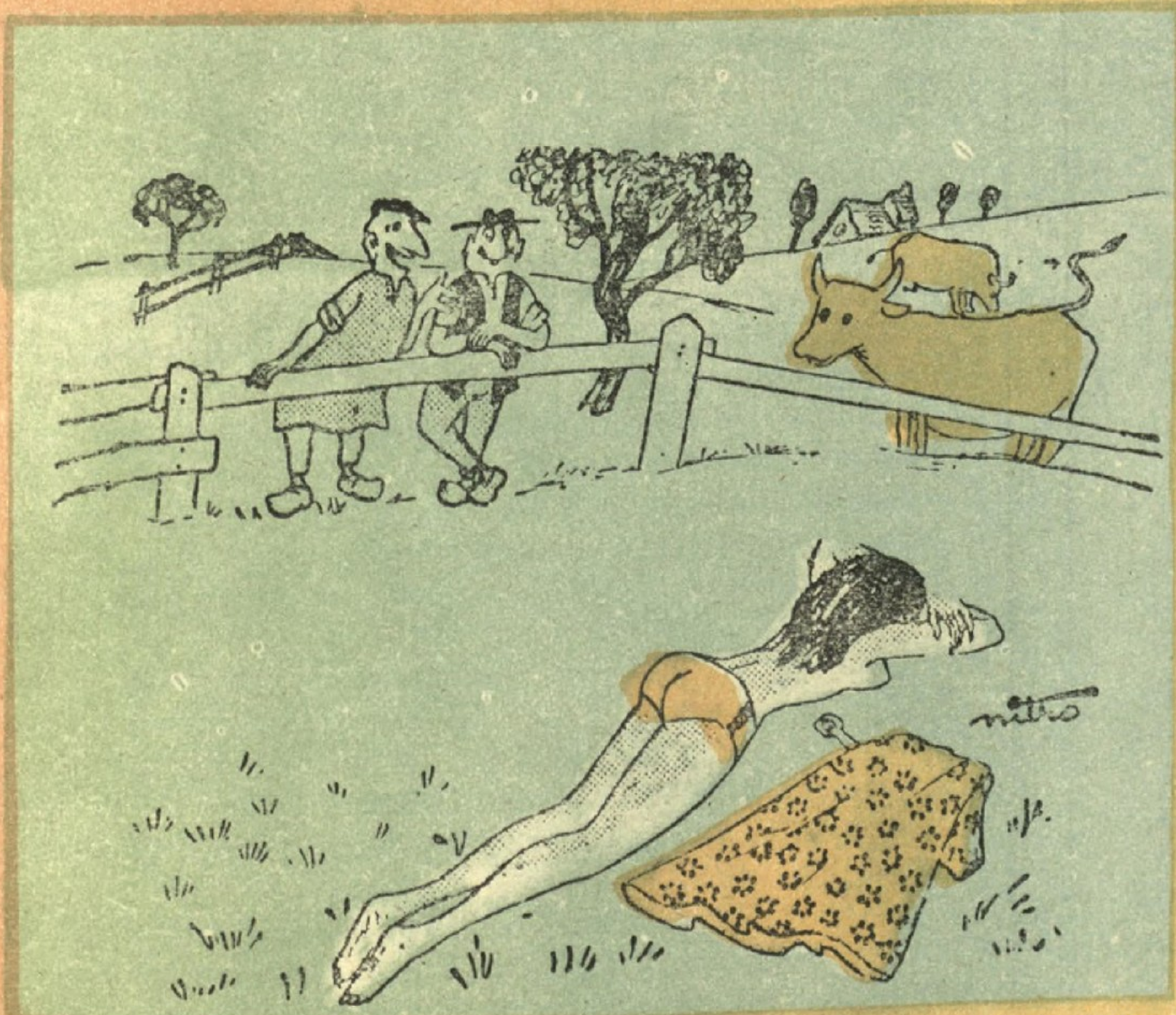
— Deniz havası yaramış... Adamakıllı şişmanlanmışsın maşallah!..

— Fou Rire —

— Her gün bu perdeleri değiştirtmekten ne zevk alıyorsunuz bilmem?..

— Le Hérisson —

— Nasıl, şunun bizim köyden bir kız olmadığına beninmle bahse girer misin?..

— Le Hérisson —

YAZISIZI..

— France Dimanche —

495

Hikâye :

Kehanet !

Dostum Mahir'den geçende bir tebrik mektubu aldım. Yeni yılın bana sıhhat, neş'e ve saadet getirmesini temenni ederek hürmetlerini de sunduktan sonra, «Ulan uğrasana!» diye ilâve ediyordu.

Yolumun düştüğü bir öğle vakti kendisini yazıhanesinde ziyaret ettim. Dostum ben görmiyeli bir hayli süzülmüş, yok süzülmüş değil de bir hayli zayıflamıştı. Sebebini sordum. Derin derin içini çekmekle iktifa etti.

Neden sonra ısrarlarım karşısında dili çözüldü ve arada sırada içini çekmeğe devam ederek:

«— Sen benim Nine'mi tanır mısın? diye sordu. Yeryüzünde Ninemin üstüne kadın yoktur. Tanrı başımızdan eksik etmesin; leb demeden leblebiyi anlıyan ve gözlerine yakın zamanda ihtiyarlıktan perde indiği halde gene de hepimizden fazla uzağı gören bir kadındır. Evin içinde hâlâ ve hâlâ onun borusu öter ve o ne derse o olur.

Ağabeyimle benim avukat olmamızı istiyen de odur. Ona bu fikrin nerden geldiğini kestirmek pek güç olmasa gerek. Zira, dedemden intikâl eden servetin idaresini beceriksiz bir avukatın eline teslim ederek yıllarca kazıklandıktan sonra, ondan istikbâlimiz hakkında başka bir proje beklemek abes olurdu.

Her neyse... Sen de biliyorsun; biz bu yazıhaneyi daha yeni açtık. Dört beş ay oldu olmadı.

Aslına bakarsan, ben münakaşadan, muhakemeden hoşlanır mizaçta değilim. Birçok sersemler gibi akıntıya karşı yüzmek merakında da değilim. Romorkör peşine takılı kömür mavnası misali Ağabeyim nereye giderse oraya giderim. Bu suretle bir şilebe veya başka bir yere toslıyacak olursak ,onu varsın ağabeyim düşünsün. Ben çubuğumu yakar, keyfime bakarım.»

Bütün bu anlattıkları bence malûm şeylerdi. Dostum devamla:

«— Büroyu yeni açtığımız vakit, dedi, gerek işimize, gerekse başımıza uygun bir sekreter bayan aradık. Birbirimize çaktırmak istememekle beraber bayan sekreterde ilkönce, bizi büroya bağlıyacak kadar cazibe arıyorduk. En sonunda bulduk. Gelip gidenler arasında uzun bir elemeden sonra, lepiska saçlı, yeşil gözlü, zarif bir genç kız üzerinde karar kıldık.. Ağabeyim:

— Ne dersin Mahir? diye sordu. Kız hiç fena değil!

—«Fena değil» de söz.. diye başımı salladım. Harika!

— Hem, eli ışe de yatkıngibi.

— «Yatkın» da söz mü.. diye derhal başımı salldım. İşden anladığı derhal anlaşılıyor.

Böylece... hemen ertesi sabah Feride dolgun bir ücretle yanımızda vazifeye başladı. Kıza bir müsvedde verirken, sen bizim halimizi bir görmeliydin. Eski Defter-i Hakâni» de kaydını bul durmak istiyen bir iş sahibi bile belki bizim kadar ezilip büzülmezdi. Patron o mu idi, yoksa biz mi idik? kestiremezdin. Ağabeyim de, ben de, tek kelimeyle; kıza bittik.

Gel de gör ki; o hiç oralı değildi ve tam aşkımı ilân edeceğim dakika ağabeyim şıp diye içeri damlıyordu. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, ben de aynı şeyi yapıyordum. Oturduğum yerde, kızın yanında ağabeyimin bir iki öksürerek sesini akort etmeğe uğraştığını işitir işitmez, yerimden fırlıyarak yanlarına koşuyordum. Bu suretle aradan bir kaç hafta geçti. Ferideyle arkadaşlığımızı bir hayli ilerlettik ama, sevda bâbında ağabeyim de ben de yerimizde sayıyorduk. En ufak bir ilerleme kaydedememiştik. Zira, birbirimize göz açtırmıyorduk. Gel zaman git zaman, Feride bizimle birlikte gezmeyi kabul etti. Bir gün Floryada, bir gün Adada, ertesi gün Suadiyede gezip tozuyorduk. Arkadaşlığı da kendisi kadar tatlı ve nâzikti.

Bize çocukluğuna dair hikâyeler, fıkralar anlatır, aramızda hiç fark gözetmezdi. Bazan konuşmağa daldığı sıralar, farkında olmadan, elini kolumuzun üstünde unuturdu. Ama bunda da eşitliği bozmazdı. Meselâ, kabinesinden sigara paketini almağa ağabeyim giderse, güneş gözlüğünü almak için de beni gönderiyordu.

Bir gün masrafları ben yaparsam, ertesi gün de ağabeyim yapıyordu. O, her işi sıraya koymuştu. Ağabeyim bir kutu fondanla çıkagelirse, ertesi gün ben bir kutu Hacıbekir şekeri getiriyordum.

İnsanın yüzüne bakıp bir :«Ne zahmet ettiniz...» deyişi vardı ki, zahmetin bedelini kat kat ödemeğe yetişip artıyordu. Ücretine her ay, hattâ her hafta yapılan zamlardan dolayı işin altından kalkamaz bir duruma girdik. Biz para kazanmak için kanundan çakmıyan vatandaşları soyup soğana çeviriyorduk. Öte yanda Feride ikimizi bir çırpıda temize havale ediyordu.

Baktık, bunun sonu yok. Ağabeyim Tahirle kafa kafaya

Nakleden : Hamdi VAROĞLU

Tefrika No. 6

Şahinde hanımın küçük bir kızı vardı. O gün, çocuğun doğum yıldönümüne rastladığı için, evde bir toplantı yapmışlardı. Fakat, toplantının bukadar uzun sürmüş olmasına imkân yoktu. Kadıköyden İstanbula her yarım saatte bir vapur olduğuna göre de, Selmanın çoktan eve dönmüş olması icabederdi.

Saat sekiz buçuk, sonra dokuz olmuştu. Selmadan hâlâ ses yoktu. Nihayet kapı çalınmıştı. Gelen Selmaydı. Çok neşeliydi. Yanakları kızarmıştı.

Gecikmesini, Şahindelerdeki toplantının uzun sürmesiyle, yolların tıkalı olmasiyle izah ediyordu. Fakat hakikat büsbütün başka türlüydü.

Dönüşte, Kadıköy vapuru, birbirini o güne kadar hiç tanımıyan bir kadınla bir erkeği, lüks kamaranın iki koltuğunda yanyana taşımıştı.

Bu kadın Selma idi. Erkek de, onu o gün ilk defa gören Ruhi..

Bu ilk görüşün, birbirini takip eden günlere ilk adım teşkil etmesi niçin mukadderdi acaba? Bunda, baharın, ılık havanın tesiri vardı belki.

Cavit, o akşam sofrada, Selmanın neşeli yüzünü, pırıldayan gözlerini, pembeliği hâlâ solmayan yanaklarını zevkle seyrederken, aşkına ilk indirilen darbenin alâmetlerini görmekte olduğunu tahmin bile etmiyordu.

★

— Kapıcı Fatma hanım senmisin, hanım?

— Benim, niçin sordunuz?

— Cavit bey burada mı?

— Hayır. Cavit bey Mısıra gitti.

— Ya, pekâlâ. Benim adım Dilşat. Anahtar bırakacaktı, bıraktı mı?.

— Bıraktı, bıraktı. Ya, demek Dilşat kalfa sizsiniz, öyle mi? Buyurun, buyurun, İçeri girin, biraz dinlenin. Sonra yukarı beraber çıkarız, size apartımanı gezdiririm. Cavit beyin amcasına bakacaksınız, değil mi?

— Evet, benim eski efendilerimdir onlar. Yabancı ile yapamazlar. Huylarını, âdetlerini bilirim. Birbirimize alışıkızdır.

Dilşat kalfa, Cavidin tenbihi üzerine, Nimet dayıdan bir kaç gün evvel apartımana gelmişti. Kapıcı Fatmanın kulübesinde beş on dakika oturdu. Bir yorgunluk kahvesi içti, sonra yukarı çıktılar.

Dilşat kalfanın halinden, eski efendilerini, kendilerile haşır neşir olduğu bir nevi akraba saydığı anlaşılıyordu. Cavidin apartımanına girer girmez soyunup döküdü, bohçasını açtı, yabanlıklarını çıkarıp gündelik entarisini giydi. Sonra dairenin içini dolaştı, her yerini görüp öğrendi. Kendi evine yerleşir gibi, oraya yerleşti.

Bir hafta sonra, bir akşam vakti, apartıman kapısı önünde bir otomobil durdu. İçinden, dizkapaklarının aşağısına kadar uzun bir palto giymiş, gözünde siyah gözlük, bembeyaz sakallı bir ihtiyar çıktı. Kapının üstüne baktı, apartımanın adını okudu. Sonra şoföre dönüp bir şey söyledi. Binadan içeri girdi.

Kapıcı Fatma hanım, bu gelenin Nimet dayı olduğunu anlamış, seğirtmişti. İhtiyarın önüne düştü, onu yukarı çıkardı, dairenin kapısını çaldı. Şoför, müşterisinin iki büyücek bavulunu yukarı kadar taşımıştı.

Dilşat kalfa, eski efendisini eski usul etekledi. Paltosu-

496

verip bir çıkar yol aramağa koyulduk. Ağabeyim:

— Oğlum Mahir, dedi, senden iki yaş büyüğüm. Evlenme sırası da bende. Bırak ta kızla ben evleneyim. Sen de ileride kendine böyle münasip bir eş bulursun. Bu sayede de hiç olmazsa masraflardan kurtulursun!

Gönlüm bu teklife her ne kadar isyan ettiyse de, çaresiz razı oldum. Her zaman hakikatlere tercüman olan bir tevekkülle:

— Mükemmel! diye tasdik ettim.

O gece Feride annemle, babamla, Ninemle teker teker tanıştırıldı ve hepsinin de bir çırpıda kalplerini fethetti Bir iki gece sonra herkes onu artık evin kızı yerine sayıyordu. Onu beraber getirmediğimiz akşamlar, Ninem:

— Feride nerede çocuklar? diye soruyordu.

Açıkgöz ağabeyim kızı daha şimdiden kendine mal etmiş bir halde:

— Başı ağrıyordu biraz Neciğim, diye atılıyordu, yarın mutlaka getiririm!

Kız sanki babasının malıydı. Ama ne denir? Hiç sesimi çıkarmıyordum.

Günlerden bir gün Ağabeyim, kafasına koyduğunu yaptı. Onu serçe parmağından tutarak Ninemin odasına götürdü. Ben de süklüm püklüm peşlerinden gittim. Ağabeyim son derece dokunaklı bir sesle:

— Nineciğim, ben Ferideyle hayatımı birleştirmek istiyorum. Bize yuva kurmak için izin ver... dedi.

Gözleri iyi görmiyen Ninem:

— Tahir, sen misin? diye sordu.

Ağabeyim:

— Benim... dedi.

O zaman Ninem, sağa sola bakınarak:

— Mahir nerede? diye sordu.

İleri yürüyüp:

— Buradayım Nineciğim... dedim.

Ninem oturduğu arkalıklı sandalyadan kalkmadan, buruşuk buruşuk elleriyle bacaklarındaki yün battaniyeyi düzeltirken:

— Tahirciğim sen aldanıyorsun, dedi. Bu kız seni değil, kardeşin Mahiri seviyor. Çünkü onunla konuşurken sesi titriyor. Ben yüzünüzü iyi göremiyorum ama, seslerinden kadınların ne istediklerini iyi anlarım.

Akan sular durdu. Sular durmadı, romorkör durdu. Ben romorköre atladım, ağabeyim de mavnaya geçti.

Ertesi sabah buraya iki dirhem bir çekirdek geldim ve sevgilimi rahatsız etmesin diye bıyıklarımı bile kestim. Ne var ki, sevgilim gelmedi de ondan ufak bir pusla geldi:

«Baylar!

Hiçbir kadının hayatı parayla satın alınmaz. Gerçi benim yüzümden birçok masraflara girdiniz. Ama bunlar santimi santimine asıl sahibine iade edilmiştir. Dâvasını üzerinize alıp ta altından kalkmadığınız kocamın size verdiği vekâlet ücretini faiziyle birlikte geri alıp ona, hapishaneye götürmekten başka bir maksadım yoktu.» diye yazıyordu.»

— E, pekâlâ, Ninenin kehanetine ne oldu? diye sordum.

Dostum dudağını bükerek:

— Ne olduğunu dinledin ya... dedi. Artık hiçbir kehanete inanmıyorum!

Mehmed SEYDA

— Ah doktor bey!.. Yirmi yaş dişim çıkmağa başladı, çok ağrıyor!.

nu aldı, portmantoya astı.

Nimet dayı, aksi huylu bir ihtiyar olduğunu belli etmekte gecikmedi. Dilşat kalfanın iltifatlarına, homurtuyu andıran bir sesle mukabele etti.

Gözündeki siyah gözlüğü çıkarmadan apartımanın içini dolaştı, salonu, çalışma odasını, yatak odasını gezdi.

Aylardan Ekim ayı idi. Dilşat kalfa, önceden tenbihli olduğu için, Mısırın sıcak havasına alışık ihtiyar dayıyı üşütmemek üzere, bütün sobaları yakmıştı. Apartımanın içini tatlı bir ılık hava sarmıştı.

Nimet dayı, çalışma odasına girdi. Yazı masasının başına geçti. Elindeki evrak çantasından bir bloknot çıkardı.

Hokkadaki mürekkep koyulaşmıştı. İhtiyar dayı, yazıhanenin sol çekmelerinden birini çekti, oradan çıkardığı şişeden, hokkaya taze mürekkep doldurdu.

Elini alnında bir müddet dolaştırdı, sonra kalemini hokkaya batırdı, yazmağa başladı.

Yazısı, yeğeninin yazısına, şaşılacak derecede benziyordu..

Bu, Selmanın eline on gün sonra geçecek olan bir mektuptu, İlk mektubu bir hafta evvel almıştı.İstanbulda, vapur rıhtımdan hareket etmeden önce yazılmış olan o mektubu, şimdi, Süveş kıyılarının ılık havasını taşıyan bu ikinci mektup takip edecekti.

Nimet dayı, masanın başında, bir saat süren bir faaliyetten sonra, zarfı ka,padı, evrak çantasına yerleştirdi. Sonra zili çaldı, içeri giren Dilşat kalfaya, yemeğin hazır olup olmadığını sordu.

★

İKİNCİ KISIM

Nimet dayının yeğeninin apartımanına yerleştiği gündü.

Öğleye doğru, Ruhinin apartımanının kapısı çalındı. Gelen, uzun müddet kapının önünde beklemeğe, üstüste çalmağa mecbur oldu. Neden sonra, içeride bir ayak sesi duyuldu, kapı açıldı.

— Sen misin Hikmet? Bu ne böyle, sabah karanlığı?

Ruhi, ısrarla çalınan kapının ziliyle uyanmış, ve uyku sersemi, gözlerini uğuşturuyordu.

— Hangi sabah karanlığı yahu? Saat on buçuk.

— On buçuk olsun, bana ne? Ne istiyosun?

— Oooo! Bu sabah, sol tarafından kalkmışa benziyorsun. Müsaade et, evvelâ içeriye gireyim, ne istediğimi sonra söylerim.

Ruhi geri çekildi, yol verdi, sonra kapıyı kapadı.

Oturduğu bu apartıman pek şirin bir yerdi. Stüdyo şeklinde döşenmiş, bol ışıklı geniş bir odadan, ara kapı ile bir yatak odasına, oradan da bir banyo dairesine geçiliyordu.. Duvarlada artist fotoğrafları, bir iki suluboya tablosu görülüyordu. Orta yerde, ve üstü camlı, tekerlek bir masa, masanın üstünde de, erkek eliyle tertiplenmediği, şeklinden belli bir vazo dolusu gül duruyordu. Odanın bir duvarını, hemen boydan boya, koskocaman bir divan kaplıyordu. Divanın iki başında, iki geniş koltuk vardı.

Hikmet, teklifsizce yürüdü, bu koltuklardan birine oturdu.

Kırpışık gözlü, havı yer yer dökük esvaplı, otuz beş yaşlarında, ufak tefek bir adamdı.

— Söyle bakalım, ne istiyorsun?

Ruhi Hikmet,in karşısında, elleri röp döşambrısının cebinde, ayakta duruyordu. Hikmet, oturdu yerde başını kaldırıp onun yüzüne baktı, gözlerini bir iki kırpıştırdı:

— Ben bir şey istemiyorum, sana bir haber getirdim.

— Ne haberi?

— Tahmin et.

— Muamma ile uğraşacak vaktim yok. Söyliyeceksen söyle. Dünya kadar işim var. Traş olup sokağa çıkacağım.

Hikmet, boynunu büktü. İtiraz eder gibi olmasın diye sesine melâlli bir ahenk verdi:

— Saat on buçuk dediğim zaman «Bana ne» diye cevap verdin, şimdi de dünya kadar işim var, diyorsun...

(Devamı var)

497

Dünya Karikatürleri

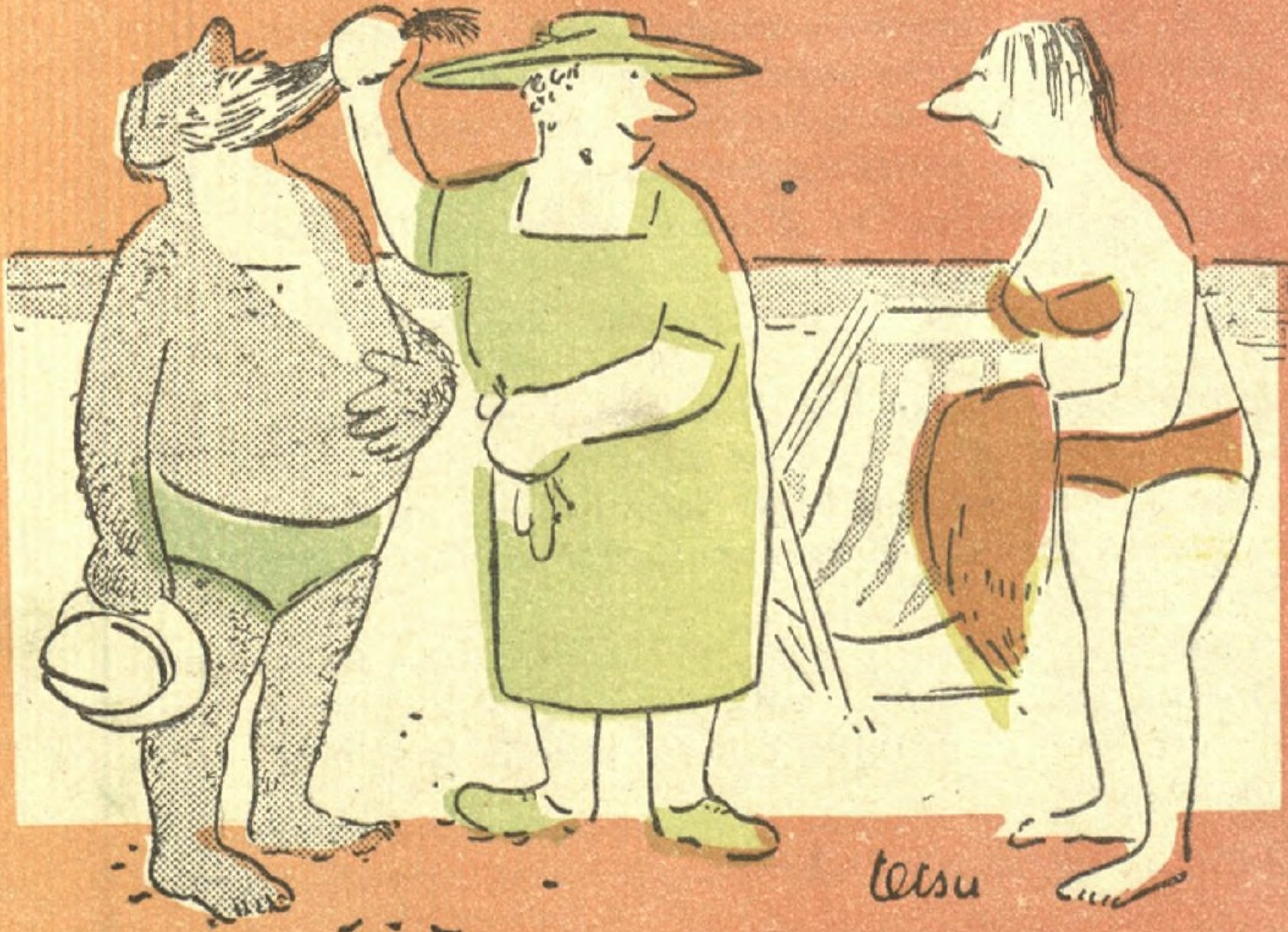

Hizmetçi — Madamın eskilerini kullanmağa alıştık artık...
— Le Hérisson —

Yamyam — Lütfen yolcuların listesini getirin!..
— İl Travaso —

Bir bekârın hayali!..
— Le Rire —

— Bakın, ne kadar yandı!..
— Samedi Sair —

498

12
13
BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ GRİPİN

GRİPİN faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

İNSANLARIN EN ÇOK NAZARI DİKKATİNİ ÇEKEN SAÇTIR. SAÇ GÜZELLİĞİ, KİBARLIĞIN VE GÜZELLİĞİN İFADESİDİR.

ÇİÇEK GİBİ CAZİP BİR TEN YARATABİLEN EŞSİZ KREM

Yağlı Yağsız

NECİPBEY Kremleri

SAÇLARA PARLAKLIK VE YUMUŞAKLIK VERİR VE DÖKÜLMESİNE MÂNİ OLUR.

SİHİRLİ YILDIZLAR

Hollywood'un yıldızları emsalsiz bir güzelliğe maliktir. Bunları görür, gözleriniz kamaşır ve imrenirsiniz.

Halbuki, HAVİLLAND kremini kullanmakla aynı güzelliğe, cazibeye, füsunkârlığa sizlerde sahip olabilirsiniz

HAVİLLAND SEDEFLİ kremi, en çirkin derileri bile düzgün, Şeffaf, pürüzsüz bir şekle sokar.

Bu sihirli Kremden pek çok faydalar görürsünüz

Gündüz için : HAVİLLAND VANİSHİNG CREAM
Gece için : HAVİLLAND GOLD CREAM

Ankara Sigorta

Emniyet ve istikbalinizin kalesidir

Merkezi : Büyük Postahane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS İSTANBUL

AKBABA

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Sayısı: 50 kuruş

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon
21811

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

DİKKAT!

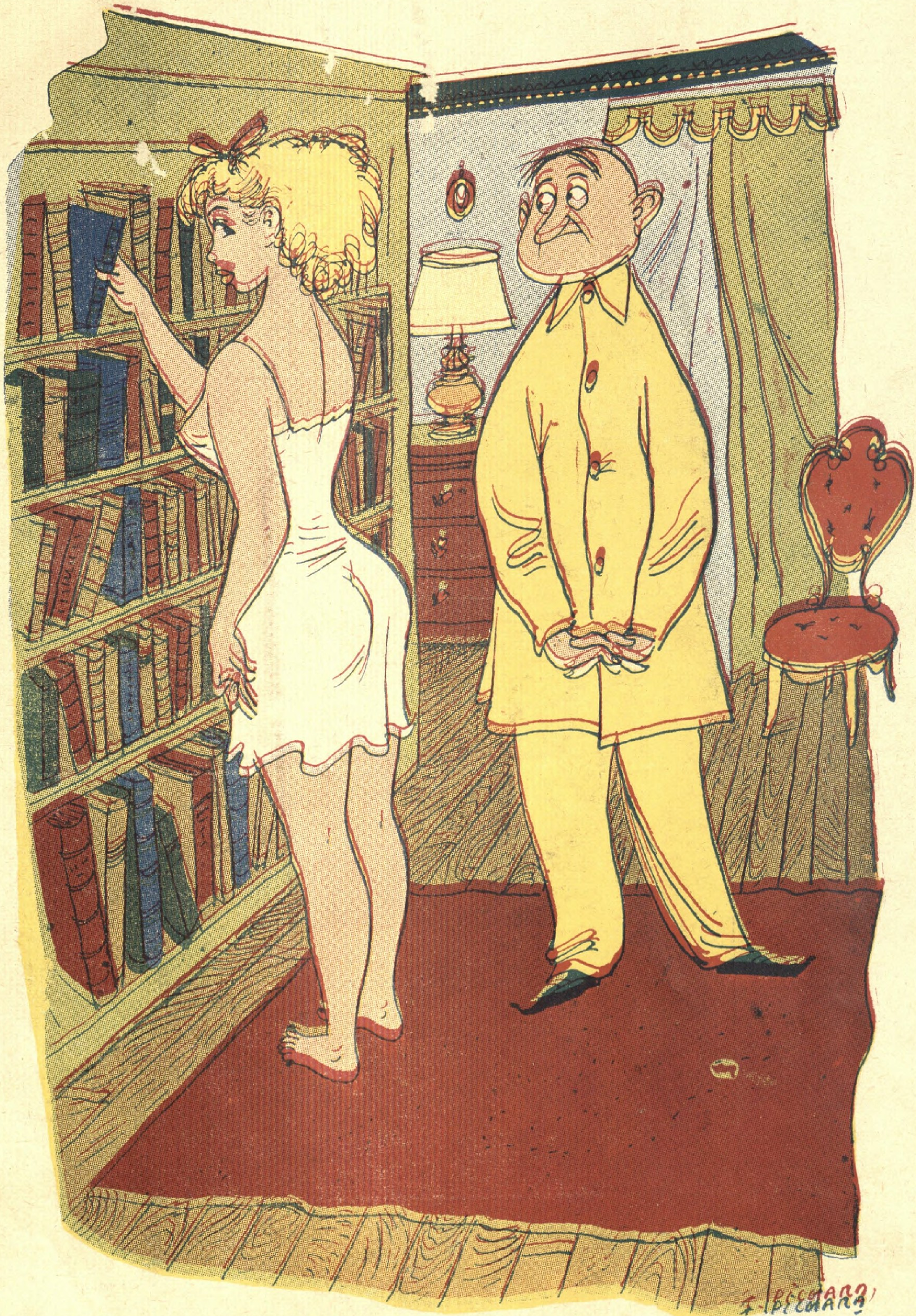
HALİS TAZE PASTÖRİZE SÜT

EN SAF İPTİDAİ MADDE

EN MODERN TESİSATLA İMÂL EDİLEN

NEFİS ARI BİSKÜİLERİ SATIŞA ÇIKARILMIŞTIR

Akbaba

— Size «Bir Çapkının Maceraları» nı vereyim mi?
— Hayır, bu gece çok yorgunum... «Bir Emeklinin Hâtıraları» nı ver!...

500
23 F.. 1953